

MİLLÎ EĞİTİM BAKANLIĞI YAYINLARI • 6271
BİLİM VE KÜLTÜR ESERLERİ DİZİSİ • 1609

EZOP MASALLARI

Hazırlayan *Hasan Avni Yüksel*

Yayın Yönetmeni *Ercan Şen*

Yayın Koordinatörü *Hakkı Uslu*

Yayın Sorumlusu - Tashih *Çağrı Gürel*

Kapak Tasarımı *Ekrem Acar*

Dizgi *Pınar Balkış*

Baskı *Korza Yayıncılık Basım San. ve Tic. A.Ş.*

Yenice Mah. Çubuk Yolu No: 3 Esenboğa / Ankara

Sertifika No. 30233

Türkçe yayın hakları MEB, 2017

Tüm yayın hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında,
yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz ve kullanılamaz.

1. Baskı 2009

2. Baskı 2017 (3000 Adet)

ISBN 978-975-11-3241-3

ÇOCUK
YAYINLARI

İdare Yeri *MEB Destek Hizmetleri Genel Müdürlüğü*

Ders Kitapları ve Yayınlar Daire Başkanlığı, Kültür Yayınları Koordinatörlüğü

MEB Beşevler Kampüsü 1 Blok, 06560 Yenimahalle/ANKARA

Tel. 0312 413 36 48 • Belgegeçer 0312 222 40 85

Satış Yeri *MEB Döner Sermaye İşletmesi Müdürlüğü*

Atatürk Bulvarı Milli Müdafaa Cad. No.: 6 Kat: 6 Kızılay/ANKARA

Tel. 0312 413 42 03 • Belgegeçer 0 312 419 20 14

kulturyayinlari.meb.gov.tr • kulturyayinlari@meb.gov.tr

Ezop, (M.Ö. 620-564)

Ezop Masalları / Hazırlayan: Hasan Avni Yüksel. – 2. bsk. – Ankara:
Millî Eğitim Bakanlığı, 2017.

176 s. ; 27 cm. -- (Millî Eğitim Bakanlığı yayınları ; 6271 . Bilim ve
kültür eserleri dizisi ; 1609 . Çocuk yayınları)

ISBN 978-975-11-3241-3

1. Masallar. I. Yüksel, Hasan Avni. II. Seriler. :

398.2452

EZOP MASALLARI

Hazırlayan
Hasan Avni YÜKSEL

Ankara, 2017

Hasan Avni YÜKSEL

1949'da Yozgat-Akdağmadeni'nde doğdu. Ortaöğrenimini, Kayseri Mimar Sinan İlköğretmen Okulunda tamamladı. 1972'de Ankara Yüksek Öğretmen Okulu ve Ankara Üniversitesi Dil ve Tarih-Coğrafya Fakültesi Türk Dili ve Edebiyatı Bölümünü bitirdi. Değişik il ve ilçelerde edebiyat öğretmenliği ve idarecilik yaptı. 1983'te Hacettepe Üniversitesine Türkçe Okutmanı olarak girdi. 1985'te Gazi Üniversitesinde yüksek lisansını, 1990'da Halk Bilimi dalında doktorasını tamamladı. Emekli olana kadar Hacettepe Üniversitesi Yabancı Diller Yüksek Okulu ve Edebiyat Fakültesi Türkçe Bölümünde çalıştı.

1989-1992 yılları arasında Polonya Jagiellonski Üniversitesinde, 2006-2011 yılları arasında Bosna-Hersek Zenica Devlet Üniversitesinde, 2012 yılında da Makedonya Tetova Shteteror Üniversitesinde Türk Dili ve Edebiyatı Öğretim Görevlisi olarak çalıştı. Bir yıl kadar Hindistan'da bulundu.

Çeşitli edebiyat, sanat ve araştırma dergilerinde, armağan kitaplarında, bazı ulusal ve yerel gazetelerde makale, inceleme, araştırma, eleştiri, derleme ve tanıtım yazıları ile telif hikâyeler yayımladı.

1992 yılında Polonya-Türkiye kültürel ilişkilerine katkılarında dolayı Polonya'da Polonya-Türkiye Dostluk Derneğinin "Hizmet Şeref Ödülü"nü aldı.

İki yıl İLESAM yönetim kurulu üyeliğinde bulundu.

Yayımlanmış çocuk hikâyeleri, araştırma ve inceleme kitapları bulunmaktadır.

İÇİNDEKİLER

<i>Ön Söz</i>	11
<i>Ezop</i>	13
<i>Aslan Payı</i>	15
<i>Karınca ile Kumru</i>	16
<i>Abıra Giren Köpek</i>	17
<i>Tilkiyle Maske</i>	19
<i>Kurumuş Gölün Kurbağaları</i>	20
<i>Kim Korkar Tavşandan</i>	21
<i>Küçük Çocuk ve Şeker Kavanozu</i>	23
<i>Avcı ile Aslan</i>	24
<i>Akıllı Köle</i>	25
<i>Kurbağa ve Öküz</i>	27
<i>Tuz Yüklü Eşek</i>	29
<i>Akıl</i>	31
<i>Kurdun Krallığı</i>	32
<i>Köylü ve Köpekleri</i>	33
<i>Aslan ve Yavrusu</i>	34
<i>Oyuna Gelen Pelikan Kuşu</i>	35
<i>Atmaca ve Köylü</i>	37
<i>Tilki ile Teke</i>	38
<i>Tilki ile Karga</i>	40
<i>Tek Gözlü Geyik</i>	42
<i>Kartal ve Karga</i>	43
<i>Yıldız Falcısı</i>	45

<i>Çiftiçi ile Ağaç</i>	46
<i>Aslanın Aşkı</i>	48
<i>Kartal ile Tilki</i>	50
<i>Keçi ile Eşek</i>	52
<i>Kaval Çalan Balıkçı</i>	54
<i>Kedi Hakem Olunca</i>	55
<i>Tutsak Kartalın Akli</i>	57
<i>Kartal, Dağ Kedisi ve Yaban Domuzu</i>	59
<i>İki Horozla Bir Kartal</i>	62
<i>Okla Vurulan Kartal</i>	63
<i>Çiftiçi ile Kartal</i>	64
<i>Engerek ile Su Yılanı</i>	65
<i>Maymun ile Yunus Balığı</i>	67
<i>Aslan ve Yunus Balığı</i>	69
<i>Eşek, Horoz ve Aslan</i>	71
<i>Delikanlı ile Aslan Resmi</i>	72
<i>Yaralı Kurt ile Koyun</i>	74
<i>Tavşan ile Kaplumbağa</i>	75
<i>At ile Geyik</i>	78
<i>Kör</i>	79
<i>Çiftiçi ile Kurt</i>	80
<i>Kurt ve Keçi</i>	81
<i>Bahçıwan ile Köpek</i>	83
<i>Yengeç ile Kızı</i>	84

<i>Boğa ve Keçi</i>	85
<i>Horoz ile Keklik</i>	86
<i>Su Döven Balıkçı</i>	87
<i>Martı Kuşu</i>	88
<i>Sinekler ve Bal</i>	89
<i>Domuz ve Tilki</i>	90
<i>Balıkçılarla Palamut</i>	91
<i>Ağaçlar ve Balta</i>	92
<i>Ak Sakallı Dede ve Oduncu</i>	93
<i>Karga ile Testi</i>	96
<i>Fare ve Sansar</i>	97
<i>Fareler ve Gelincikler</i>	98
<i>Kocakarı ile Hekim</i>	99
<i>Keçi ve Çoban</i>	100
<i>Susayan Tilkiler</i>	101
<i>Tilki ile Köpek</i>	103
<i>Koyun Postuna Bürünen Kurt</i>	104
<i>Kuzgun ve Kuğu Kuşu</i>	105
<i>Balıkçı ile Küçük Balık</i>	106
<i>Hırsız ve Köpek</i>	107
<i>Tilki ile Kirpi</i>	108
<i>Tilki mi Kibar, Maymun mu?</i>	110
<i>Hıysuz Kadınla Kocası</i>	111
<i>Çoban ve Keçiler</i>	112

<i>Tavus Kuşu ve Turna</i>	113
<i>Geyik Yavrusu ve Anası</i>	114
<i>Övünen Adam</i>	115
<i>Karınca ile Tonuzlan Böceği</i>	116
<i>Köylü ile Leylek</i>	118
<i>Atmaca ve Güvercinler</i>	119
<i>Cahil ile Kitap</i>	121
<i>Tilki ve Böğürtlen Ağacı</i>	122
<i>Topallayan Eşek Ve Kurt</i>	123
<i>Duvar ile Çivi</i>	125
<i>Taş Tutan Balıkçılar</i>	126
<i>Devedikenini Yiyen Eşek</i>	127
<i>Üzüm Bağının Dikenli Çitleri</i>	128
<i>Yalancının Mumu</i>	129
<i>Kuşçu ile Keklik</i>	130
<i>Yılan ile Yengeç</i>	131
<i>Dağ Fare Doğurdu</i>	132
<i>Emanet ile Ant</i>	133
<i>Baba ile Kızları</i>	135
<i>Kabak Kafalı Şövalye</i>	137
<i>Tilki ile Oduncu</i>	138
<i>Pinti</i>	140
<i>Köpek ile Tavşan</i>	142
<i>Kabak Kafalı Adam ve Sinek</i>	143

<i>Aslan, Ayı ve Tilki</i>	144
<i>İnsanın Karnı ve Diğer Organları</i>	145
<i>Düşmandan Kaçmanın Yolları</i>	146
<i>Kurt ile Çoban</i>	148
<i>Sivrisinek ve Boğa</i>	149
<i>Tavşan ve Arkadaşları</i>	150
<i>Eşek ve Efendileri</i>	152
<i>Kurt ile Kocakarı</i>	153
<i>Kurtlar, Koyunlar ve Koç</i>	155
<i>Bir Demet Sopa</i>	156
<i>Yarasa</i>	158
<i>Tilki ile Tavuk</i>	161
<i>Köknar ile Böğürtlen</i>	163
<i>Kurt ve Gölgesi</i>	164
<i>Kurbağa ve Akrep</i>	165
<i>Tavşan ve Köpek</i>	166
<i>At ile Asker</i>	167
<i>Köle ve Aslan</i>	168
<i>Eşeğin Gölgesi</i>	171
<i>İki Köpek</i>	173

ÖN SÖZ

Çocuk ruhumuz masallarla beslenir ve gelişir. Bu bakımdan çocuklara sunulacak örnek metinlerin iyi seçilmiş olmaları gerekir. Elinizdeki kitap bu amaçla hazırlanmıştır.

Masallar, çocukların hayal dünyalarının gelişmesinde, kelime dağarcıklarının zenginleşmesinde, anlatım güçlerinin kuvvetlenmesinde ve estetik zevklerinin gelişiminde vazgeçilmez birer hazinedir.

İyi ile kötü, doğru ile yanlış en yalın ve en etkili bir şekilde ancak masal sıcaklığında verilirse kalıcı olurlar.

Ezop masalları tarih boyunca sadece çocuklara değil her yaştaki insana hitap etmiştir. İnsanlık var oldukça, o masalarda anlatılanlar da yaşayacaktır. Yeter ki bizler onlardan ders almasını bilelim. Hayvanlara yüklenen her sorumluluk, iyilik ve kötülük aslında bizlere ait şeylerdir. Onları okuyalım, okutalım gülüp eğlenirken de payımıza düşeni almayı unutmayalım.

EZOP

Ezop (Aisopos), Frigyalıdır. MÖ 620-560 yılları arasında yaşamıştır. Aslında bir köledir. Fizîği düzgün değildir ama çok zeki biridir. Akli ve güzel masal anlatması sayesinde kısa zamanda özgürlüğüne kavuşmuştur. Başından geçen olayların her biri ayrı bir masal niteliğindedir.

Onun anlattığı masallar değişik zamanlarda toplanıp ciltler hâlinde yayımlanmıştır. Elimizdeki örnekler ise Babrius adlı bir Romalı tarafından MÖ 400'lü yıllarda derlenmiş olanlardır. Ezop masallarının çoğu başta Lafonten olmak üzere birçok yazar tarafından yeniden işlenmiştir.

ASLAN PAYI

Aslan, eşek ve tilki birlikte bir av partisi düzenlemeye karar vermişler. Heyecanlı ve zorlu bir kovalamacadan sonra koskoca, semiz mi semiz bir geyik yakalamışlar.

Çok acıkan aslan kükreyerek eşeğe,

– Buraya gel arkadaş! Bir an evvel şu avı paylaşır yoksa açlıktan öleceğim, demiş.

Eşek, adil olsun diye geyiği üç eşit parçaya bölmeye çalışırken aslan kükreyerek üzerine saldırıp kuvvetli bir pençe ile onu yere sermiş.

Bu sefer tilkiye dönerek şöyle demiş:

– Bakalım sen bu geyiği iki parçaya nasıl böleceksin?

Eşeğin başına geleni gören tilki, küçük bir parça ısırıldıktan sonra avın bütününe aslana sunmuş.

Bu paylaşmayı beğenen aslan başını sallayarak sormuş:

– Aferin sana, hakça bir paylaşım yaptın. Bunu sana kim öğretti?

Tilki,

– Arkadaşımız eşeğin sonu benim için iyi bir dersti efendim, diye karşılık vermiş.

KARINCA İLE KUMRU

Çok susayan karınca bir suyun başına giderek kana kana su içmek istemiş. Suya doğru bir ot sarkıyormuş. Karınca bu ota tırmanmış suya uzanmak istemiş ama olmamış. Birdenbire dengesini kaybedip suya düşmüş. Kurtulmak için çırpınırken kenardaki bir ağacın dalında dinlenen kumru onu görmüş ve hemen suya bir yaprak bırakmış. Karınca bu yaprağa çıkarak boğulmaktan kurtulmuş.

O sırada bir avcı, kumruyu vurmak için yayını gerip nişan almış. Bunu fark eden karınca hemen avcının yanına gitmiş ve ayağına çıkarak onu çıplak yerinden ısırmış.

Avcı ne oluyor diye bakınca dengesini kaybetmiş ve yayda hazır bekleyen ok rastgele bir tarafa fırlamış. Durumu fark eden kumru kaçarak canını kurtarmış. Böylece yapılan iyilik karşılıksız kalmamış.

AHIRA GİREN KÖPEK

Dışarıda sıcaktan bir türlü uyuyamayan köpek sessiz ve serin bir yer aradı. Ahırın uygun olduğunu görünce içeri girip koca öküzün yiyeceği samanın üzerine kıvrılıp yattı.

Tarladan yorgun argın eve dönen koca öküz, yiyeceği samanın üzerinde köpeğin uyduğunu görünce şaşırıp kaldı.

– Allah Allah, bu da neyin nesi, dedi.

Önce uyandırmak istemedi ama gün boyunca çalışıp yorulmuştu. Karnı da açlıktan zil çalıyordu. Şöyle bir şeyler yiyip otların üzerine çökerek günün yorgunluğunu çıkarmak düşüncesindeydi.

Köpeğin bir türlü uyanmadığını gören koca öküz, burnuyla köpeği iterek uyandırmaya çalıştı. Köpek uyanmadı bile, yönünü diğer tarafa çevirip uyumaya devam etti. Koca öküz köpeği hızlıca itince köpek kafasını kaldırıp ona hırladı:

– Burada da mı rahat yok bize?

Koca öküz,

– Bak, yiyeceğim samanın üzerine yatmışsın, kalk da karnımı doyurayım, deyince köpek özür dileyceği yerde onu ısırmaya kalktı.

Köpeğin bu çirkin hareketi üzerine koca öküz, ona şöyle çıkıştı:

– Bana bak köpek, sen çok saygısız birisin. Eğer benim yiyeceğime ortak olmak istiyorsan buyur beraber yiyelim. Ama sen hem kendin yemiyorsun hem de bana yedirmiyorsun, bu kadarı da fazla. Kalk git benim evimden. Yatacaksan kendi yerinde yat. Hem suçlusun hem güçlü.

Koca öküzün kuvvetli boynuz darbelerinden canı yanan köpek kuyruğunu bacaklarının arasına sıkıştırıp hemen oradan uzaklaşır.

TILKIYLE MASKE

Bir oyuncunun evine giren tilki, yiyecek bir şeyler bulabilmek için ne var ne yok etrafı karıştırmış. Bakmış bir maske. Önce buna bir anlam verememiş. İyi bir sanatçının elinden çıkmış çok güzel bir maskeymiş bu. Sonunda kafasını bir o yana, bir bu yana sallayarak bilgiççe şöyle demiş: “Güzel bir kafa doğrusu. Ama içinde beyin yok.”

KURUMUŞ GÖLÜN KURBAĞALARI

İki kurbağa bir gölde yaşıyorlarmış. Yaz mevsimi gelip de havalar iyice ısınınca göl kurumuş. Kurbağalar kuruyan gölü bırakarak başka sulu yer aramaya başlamışlar.

Az gitmiőler uz gitmiőler, sonunda bir kuyuya rast gelmiőler.

Kurbağalardan biri,

– Gel kardeőim! Seninle Őu kuyuya inelim, iči su dolu, hem de serin olur, demiő.

DiĖer kurbaĖa biraz dűőündükten sonra,

– Ya bu kuyu da kurursa bir daha nasıl çıkarız ičinden, diyerek razı olmamıő.

İyi ki razı olmamış. Çünkü bir süre sonra o kuyu da kurumuş.

KİM KORKAR TAVŞANDAN

Hayvanlar âleminde en korkak tür tavşanlarmış. En küçük şeylerden korkar, yürekleri tıp tıp atarmış. Öyle ki bazen kendi gölgelerinden bile korktukları olurmuş.

Böyle her şeyden korkarak yaşamak canlarına tak etmiş. Buna iyi bir çözüm aramışlar ama bir türlü bulamamışlar.

Bir gün,

– Bu nasıl iştir? Her şeyden, herkesten korkan bir milletiz. Koşarı da uçarı da, yiyeni de yemeyeni de hep bizim peşimizde. Herkes karnını doyurmak için bizi avlamaya çalışıyor. Bu durum böyle gitmez. Madem bu korkaklıktan kurtulamıyoruz, öyleyse hep birlikte ölüm de şu dünyadan kurtulalım, demişler.

Karara kimse itiraz etmemiş. Hep birlikte suya atlamaya karar vermişler. Bağıra çağıra büyük bir gürültü ile suya doğru yürümeye başlamışlar.

Tavşanların büyük bir gürültüyle kendilerine doğru geldiğini gören kurbağalar,

– Bu da neyin nesi? Büyük bir tavşan ordusu üzerimize geliyor, diyerek korkudan kendilerini suya atmışlar.

Bu durumu gören ihtiyar bir tavşan hemen duruvermiş. Kollarını açarak diğerlerinin ilerlemelerini engellemiş ve tavşanlara şöyle seslenmiş:

– Durun kardeşlerim. Ölmek için o kadar aceleci olmayalım. Bakın, şu koca dünyada bizden korkanlar da varmış!

KÜÇÜK ÇOCUK VE ŞEKER KAVANOZU

Şeker dolu bir kavanoza elini sokan bir çocuk, uğraştı uğraştı ama elini bir türlü çıkaramadı. Başladı ağlamaya. Oradan geçen yaşlı bir adam merak edip sordu:

– Neden ağlıyorsun evladım?

Çocuk cevap verdi:

– Elimi kavanozdan çıkaramıyorum.

Yaşlı adam baktı, çocuğun avucu şeker dolu, onları bırakmak istemiyor, kavanozun ağzı ise dar.

Ona şöyle dedi:

– Bak çocuğum, elindeki şekerlerin yarısını kavanoza bırak, o zaman elini kolayca çıkarabilirsin.

AVCI İLE ASLAN

Aslan ile tilki ormanda sohbet ediyorlarmış. Bir de bakmışlar ki, ne görsünler; karşıdan bir avcı geliyor. Tilki anında kaçıp bir deliğe saklanmış. Aslan tüylerini kabartıp avcıya doğru bir iki adım atmış ve korkunç bir sesle kükremiş.

Avcı aldırmamış bile, bir kayanın ardına geçip okunu aslana nişanlayarak “Sana bir haberci yolluyorum bay kral, haberin olsun ardından da ben geliyorum.” diye haykırmış. Neyse ki ok aslanın öldürücü yerine gelmemiş. Avcının bu cüretine şaşa kalan aslan kendini çalılarının arasına zor atmış.

Tilki saklandığı yerden aslanın hâlini görünce:

– Ne o sayın kralım, bir avcıdan mı korkuyorsun? Elbette sen onu alt edersin, demiş.

Aslan,

– Yoo! Canımı pazarda bulmadım, habercisi bu kadar yaman olursa kim bilir kendisi nasıldır, diye karşılık vermiş.

AKILLI KÖLE

Bir zamanlar küçük ama akıllı, konuşkan bir köle varmış.

Bir gün kölelerin sahibi mallarını uzaktaki bir kentte satmaya karar vermiş. Yük taşıyacak köleleri seçerek onlara,

– Herkes malları yüklensin, hemen yola çıkıyoruz, demiş.

Köleler ambara koşarak taşıyabildikleri hafif yükleri seçmeye başlamışlar.

Küçük köle hiç acele etmeden bir kenarda diğerlerini beklemiş. Herkes aldıktan sonra o da en sona kalan, ağır mı ağır bir çuvalı sırtlamış.

Diğerleri ona bakıp bakıp,

– Ne aptal çocuk, herkesten ağır çuvalı aldı. Çok geçmez yarı yolda ölür, diye alay ediyorlarmış.

Çuvalın ağırlığından dizleri titreyen küçük köle,

– Ne yapayım, bunu birisi taşıyacaktı, o da bana düştü.

Ya içinde sihirli bir şey varsa? Daha sonra değişmek isteyen olursa ısrar etmesin çünkü değişmem, diye işi şakaya vurmuş.

Diğer köleler onun bu sözlerine gülererek,

– Merak etme küçük aptal, kimse senin o ağır yükünü almaz. Biz yükümüzden memnunuz. Hele biraz daha gidelim o zaman görürsün gününü, diye ona kızmışlar.

Kervan günlerce yol almış. Gündüzleri yürümüşler, geceleri dinlenmişler. Küçük kölenin hiç sesi çıkmıyormuş. Bir ara bakmışlar küçük kölenin yükü her gün biraz daha azalıyor. Sonra öğrenmişler ki o çuvalda kervanın yiyeceği var. Her yemekten sonra da yiyecek azaldığı için çuval biraz daha hafifliyormuş.

Yolculuğun sonuna doğru çuval iyice boşalmış. Küçük köle keyfinden şarkı bile söylüyormuş. Diğerlerinin yükleri ise ilk günkü gibi ağır.

Köleler,

– Biz onu aptal sanmıştık ama o hepimizden akıllıymış, diyerek kendi aptallıklarına yanmışlar.

KURBAĞA VE ÖKÜZ

Kurbağa yavruları bataklıkta oynarken hiç unutamayacakları bir şey görmüşler. Hemen koşarak gidip babalarına anlatmışlar.

Bir tanesi,

– Babacığım, biraz önce dünyanın en korkunç hayvanını gördük o kadar büyüktü o kadar büyüktü ki, demiş.

Başka biri,

– Kocaman boynuzları vardı, kuyruğu da upuzundu, ayakları ise gölün kenarındaki büyük taşlar gibi koca koca idi, diye eklemiş.

Babaları yavrularının neden bahsettiklerini anlamış.

– Korkmayın yavrularım. Sizin o gördüğünüz hayvan sadece bir öküzdür. Hem zannettiğiniz kadar da büyük bir hayvan değildir. İstesem ben de onun kadar büyük olabilirim, demiş.

Yavru kurbağalar şaşırılmışlar ve hep bir ağızdan,

– Hadi ol ol, diye bağırmışlar.

Baba kurbağa,

- Şimdi bana dikkatle bakın, demiş ve kendini ŐiŐirmiŐ.
- Bu kadar mı bųyųktų, diye sormuŐ. Yavru kurbaĝalar hep bir aĝızdan,
- Hayır hayır, çok bųyųktų, diye baĝırmıŐlar.
- Baba kurbaĝa kendini biraz daha ŐiŐirmiŐ ve sormuş:
- Nasıl ųkųz kadar oldum mu?
- Yavru kurbaĝalar yine hep bir aĝızdan baĝırmıŐlar:
- Daha bųyųktų, daha bųyųktų. BoŐuna kendini zorlama patlayıncaya kadar ŐiŐsen de yine o hayvan kadar olamazsın.

Baba kurbaĝa, yavruları karŐısında kųuk dųŐmek istememiŐ, onlara kızarak bųtųn gųcų ile kendini ŐiŐirmiŐ. Gųzleri yerlerinden fırlayacak gibi olmuŐ ve yavrularının meraklı bakıŐları arasında birden bire pat diye patlayıvermiŐ.

Yani baba kurbaĝa, ųkųz gibi olacaĝım derken ųlųvermiŐ.

TUZ YÜKLÜ EŞEK

Bir seyyar satıcı, tuzun deniz kenarında daha ucuza satıldığını öğrenince gitti ve oradan çokça tuz satın aldı.

Aldığı tuzları eşeğine yükleyerek yola koyuldu. Tuz yükü çok ağır olduğundan eşek güçlüğüyle yürüyebiliyordu.

Olacak bu ya, ırmak kenarındaki bir patikadan geçerken eşeğin ayağı kaydı ve üzerindeki tuz çuvalları ile birlikte suya düştü. Tuz suda ıslanınca hemencecik eriyiverdi ve eşeğin yükü hafifledi. Bu düşüşten kârlı çıkan eşek, sahibinin üzülmesine aldırmış etmeden hoplaya zıplaya yoluna devam etti.

Satıcı birkaç gün sonra tuz almak için tekrar deniz kenarına gitti. Önceki tuz suda eridiği için zarar etmişti. Zararını kapatmak için bu defa daha fazla tuz aldı. Bu kadar ağır yükün altında eşek zorlukla yürüyordu. Yine aynı patikadan geçerken eşeğin aklına önceki olay geldi ve yalancılıktan tökezleyip kendini tekrar suya attı. Tuzlar suda eridiği için eşek yine yükünden kurtuldu.

Para kazanacağı yerde zarar eden adam, bu kurnazlığı yenmek için bir çare buldu.

İki gün sonra yine eşeğini önüne katarak deniz kenarına gitti ve bu defa sünger aldı. Sünger tuz kadar ağır değildi ama önceki kurnazlıkları eşeğin hoşuna gitmişti. Yine aynı patikadan geçerken yalancıkdan tökezleyip kendini suya attı.

Bu sefer kurnazlığı bir işe yaramamıştı. Yüğü hafifleyeceği yerde daha da ağırlaşmıştı. Sudan çıkıp da yola koyulduğunda ağır yükün altında kulakları düşmüş boynu bükülmüştü, beli nerede ise yere yapışacak hâldeydi.

AKIL

Derler ki Tanrı canlıları yaratınca her birine bir üstün özellik vermiş. Kimine hız, kimine kanat, kimine de güç vermiş.

Sıra insana gelince ortada bir şey kalmamış. İnsan, kırgın bir şekilde Tanrı'ya şöyle seslenmiş:

– Ey yüce Tanrı'm her canlıya bir pay verdin, sıra bana gelince beni paysız bıraktın!

Tanrı ona şu karşılığı vermiş:

– Ey kulum, sana verdiğim şeyin farkında değil misin?

Sana en büyük armağanı verdim. Güçlülerin en güçlüsü, hızlıların en hızlısı akli bağışladım.

Tanrı böyle söyleyince insan anlamış aklın en üstün olduğunu. İşte o zamandan beri de Allah'a inanır ve şükredermiş.

Allah en üstün özelliği insana bağışlamış ama bazı insanlar bunun kıymetini anlamadıkları için duygusuz ve akılsız hayvanlara imrenirmiş.

KURDUN KRALLIĞI

Kurt kendini kral ilan etmişti. Adaletini göstermek için hemen bir kanun yayınladı. Buna göre, her hayvanın yakaladığı avlar belirli bir yerde toplanacak böylece hiçbir hayvan açlık sıkıntısı çekmeyecekti.

Teklif büyük bir coşkuyla karşılanırken eşek söz alarak şöyle dedi:

– Bu asilce sözlerden dolayı kralımızı kutlarım ama önce bunu kendisinin uygulaması gerekmez mi? Çünkü dün yakaladığı avı tek başına yemek için kendi evine götürdü. Bize de pay vermedi.

Diğer hayvanlar bu sefer eşeği alkışladılar. Kurt biraz düşündükten sonra yayınladığı kanunu iptal etti.

KÖYLÜ VE KÖPEKLERİ

O yıl görülmemiş bir kar yağmıştı.

Köyün ihtiyarları ömürlerinde böyle bir kış görmediklerini söylüyorlardı.

Her taraf adam boyu karla kaplanmış, etraftaki köy ve kasabalarla bağlantı tamamen kesilmişti.

Kışın böyle gitmesi hâlinde açlıktan insanların öleceği kesindi.

Yiyeceği kalmayan bir köylü çaresizlikten tek bir koyununu kesmek zorunda kaldı. Fakat hava bir türlü açmadı ve bu sefer de iki keçisini kesti. Kar şiddetini daha da arttırıyordu. Çaresiz kalan adam sonunda çoluğunu çocuğunu doyurmak için kendisi için çok önemli olan öküzünü de kesmek zorunda kaldı. Koyunun, keçilerin ve öküzün birbiri ardına kesildiğini gören köpekler kendi aralarında şöyle konuşmaya başladılar:

– Dışarı ne kadar karla kaplı olursa olsun artık bizim buradan kaçmamızın zamanı geldi. Sahibimiz kendisi için o kadar önemli olan öküzü kesmek zorunda kaldıysa artık sıranın bize geldiğine emin olabiliriz.

ASLAN VE YAVRUSU

Ormandaki hayvanlar, “Kim daha çok yavruluyor?” diye kendi aralarında tartışmaya başlamışlardı.

Bazıları utangaçlıktan yüzleri kızarak sadece iki yavru doğurduklarını söylerken bazıları böbürlene böbürlene on tane, on iki tane doğurduklarını söylüyorlardı.

Sonunda, hayvanlar kendi aralarında bir kurul oluşturdular ve anket yapmaya karar verdiler.

İlk olarak aslanın kapısını çalıp, “Bu yıl kaç çocuk doğurdunuz?” diye sordular.

Aslan hiç tereddüt etmeden şöyle dedi:

– Sadece bir tane ama benim yavrum da aslan...

OYUNA GELEN PELİKAN KUŞU

Bir kurt, avladığı avını yerken boğazına bir kemik parçası saplanmış. O kadar uğraştığı hâlde kemik parçasını çıkaramamış. Boğazı şişmeye başlamış, neredeyse boğulacaktı.

Bir kurtarıcı bulur muyum diye oraya buraya koşuşturmuş. Sonunda bir pelikan kuşuna rastlamış.

– Aman pelikan kardeş, ne olursun beni bu dertten kurtar, demiş.

Pelikan biraz kuşkulandı. Onun bu hâlini fark eden kurt,

– Ücretini vermem diye mi tereddüt ediyorsun? Neyse ücretin veririm. İş, iştir. Hem bende kimin alacağı kalmış ki, demiş.

Pelikan kuşu kurdun bu hâline acıyarak sivri ve uzun gagasını kurdun ağzından içeri sokmuş.

Bir kavrayışta kemiği saplandığı yerden çıkarıvermiş. Böylece kurt büyük bir dertten kurtulmuş.

Pelikan ücretini alıp yoluna devam etmek istemiş ama kurt hiç oralı olmamış. Pelikan,

– Hadi bakalım paramı ver de gideyim, dediğinde kurt bir öfkelenmiş, bir öfkelenmiş ki, sormayın.

– Vay vay vay! Demek ücretini istiyorsun haa! Koca kurdun ağzına başını sokup sağ salim kurtardığına şükretmiyorsun da, bir de para mı istiyorsun? Hadi git işine, demiş.

ATMACA VE KÖYLÜ

Bir köylü, tarlasına tohum ekmişti. Fakat güvercinler köylünün ektiği tohumları bir bir çıkarıp yiyorlardı. Çaresiz kalan köylü onları yakalamak için bir kapan kurdu.

Bir gün atmacanın biri peşinden uçtuğu bir güvercini yakalamak için tarlaya dalınca köylünün kapanına yakalanıverdi.

Köylü, kapanı kontrol için geldiğinde baktı ki kapanda bir atmaca sıkışmış, çırpınıp duruyor.

Köylü yaklaşınca atmaca ona yalvardı:

– Lütfen bana inanın efendim. Maksadım tarlaya zarar vermek değildi. Sadece size zarar veren güvercinlerden birini kovalıyordum.

Çiftçi:

– Dediklerin doğru olabilir ama sen bana söylesene, güvercinler sana ne zarar verdi de kovalıyorsun? Bak şayet söylemezsen ben de senin başını koparmaya mecbur kalacağım!

TILKI İLE TEKE

Tilkinin biri dalgınlıkla içine düştüğü kuyudan bir türlü çıkamıyordu. Bütün umutları tükenmiş, çaresiz ölümü beklerken bir tekenin su içmek için kuyunun başına geldiğini gördü.

Teke de onu görmüştü, merakla:

– Merhaba tilki arkadaş, orada ne yapıyorsun?

Tilki hemen bir kurnazlık düşündü ve cevap verdi:

– Büyük bir kuraklığın hızla yaklaşmakta olduğunu sen daha duymadın mı? Susuzluktan hayvanların çoğu ölecek. Ben bu kötü haberi duyar duymaz kendimi buraya attım. Burada çok su var, kuraklık boyunca da bitmeyeceğine eminim. Sen de benim gibi önceden önlemini al. Yoksa birkaç gün içinde susuzluktan ölebilirsin. Ha, söylemeyi unuttum; buranın suyu öyle güzel, öyle tatlı ki, hayatımda böyle bir su içtiğimi hatırlamıyorum. O kadar içtim ki, yürüyecek hâlim kalmadı.

Tilkinin bu sözlerine inanan teke büyük bir iştahla kuyuya atladı. Susuzluğunu giderdikten sonra akli başına gelir gibi oldu. Tilkiye,

- Eee! Şimdi buradan nasıl çıkacağız, diye sordu. Tilki,
- Sen hiç merak etme, önce ben çıkayım, oradan uzanır seni de çıkarırım, dedi ve hemen keçinin üzerine atladı, boynuzlarını basamak yaparak kuyudan dışarı ıktı. Teke heyecanla,
- Hadi Şimdi de beni çıkar, deyince tilki ona Şöyle seslendi:
- Teke arkadaş, öyle aptalca bekleyeceğine kuyuya atlamadan önce iyice dŐnseydin.

TILKI İLE KARGA

Karganın biri ağzında kocaman bir etle bir ağacın dalına konmuştu. Yoldan geçen bir tilki onu gördü. O eti kargadan nasıl alabilirim diye düşündü. Yavaşça karganın konduğu dalın altına gitti ve son derece kibar bir sesle,

– Günaydın karga kardeş, dedi. Bugün çok güzel görünüyorsunuz. Kanatlarınız da ne kadar parlak.

Karga söylenenlere aldırış etmeyince tilki konuşmaya devam etti:

– Göğüsleriniz bir kartalinki gibi. Hele tırnaklarınız, affedersiniz pençeleriniz diyecektim; pençeleriniz de çelik gibi sağlam.

Tilkinin sözleri karganın hoşuna gitti ama yine ses çıkarmadı. Sadece göğsüne ve tırnaklarına baktı.

Tilki pes etmedi,

– Ah, ah bir de sesiniz güzel olsaydı, kuşların kralı olurdu, dedi.

Tilki böyle deyince karga birden toparlanıverdi. “Sesimin neyi varmış?” dedi. “Bu tilki benim şarkılarımı işitmemiş galiba.” diye mırıldandı. “Şuna güzel bir şarkı söyleyeyim de görsün güzel miymiş, kötü mü?”

Kuyruğunu salladı, kanatlarını bir kartal gibi açtı ve gaklamaya başladı.

Ağzını açıp kendince şarkı söylemeye başladı ama et de o anda ağzından düştü. Kurnaz tilki eti daha yere düşmeden havada kaptı ve afiyetle yedi. Karga ne olduğunu anlamamıştı. Tilki kendisine aptal aptal bakan kargaya şöyle dedi:

– Ey karga, doğrusu güzelliğine de sesine de diyecek yok ama kuşların kralı olman için biraz aklın eksik.

TEK GÖZLÜ GEYİK

Avcılardan canını zor kurtaran geyik, ne yazık ki gözünün birini kaybetmişti. “Tek gözümle düşmanlardan nasıl korunurum?” diye kara kara düşünürken aklına parlak bir fikir geldi: “Nasıl olsa denizden bana bir tehlike gelmez. Kör gözümü o tarafa çevirsem mesele kalmaz. Nasıl olsa diğer tarafı görüyorum.”

Dediğini de yapmış. Deniz kenarındaki kayalıklarda otlamaya başlamış.

Tehlike nereden gelecekse gelir işte. Bir gün kayalıklara yakın yerde kürek çeken bir adam, bakmış kayalıkların üzerinde bir geyik otluyor. Hemen yayını gerip nişan almış ve geyiği orada oklamış.

Zavallı geyik neye uğradığını şaşırmış. Son nefesini verirken şöyle dertlenmiş:

– Ah benim kara yazılı talihim! Beklediğim tehlike karadan gelmedi de korunmak için sırtımı verdiğim denizden geldi.

KARTAL VE KARGA

Bir kartal yüksek kayalıklar üzerine konmuş, yiyecek bir şeyler bulmak için etrafı gözetliyordu. Çayırdaki yayılan bir kuzu görünce konduğu yerden yıldırım gibi süzüldü ve kuzuyu kaptığı gibi havalandırıp kayalıklar arasında kayboldu.

Oradaki bir ağacın dalında bu olayı merakla seyreden bir karga kendi kendine şöyle mırıldandı:

“Oh ne güzel, yiyecek bulmak için bundan kolay ne olabilir.”

Hemen, çayırdaki otlayan bir koçu gözüne kestirip bütün gücü ile uçup koçun üzerine kondu. Tırnaklarını bastırıp koçu havaya kaldırmak istedi ama boşuna; koçu bir karış bile yukarı kaldıramadı. Üstelik çırpındıkça ayakları koçun yününe dolandı. Koç, olup bitenden habersiz karnını doyurmakla meşguldü. Ayaklarını kurtarmak için çığlık atan karganın feryadını işitmeseydi sırtında bir karganın olduğunun farkında bile olmayacaktı.

Karganın feryat ederek çabalamasını gören çoban, hemen koçun yanına giderek kargayı yakaladı. Uçaması için kanatlarının ucunu kesti ve oynamaları için çocuklarına götürdü.

YILDIZ FALCISI

Şehrin birinde bir yıldız falcısı varmış. Her akşam açık alanlara gider orada yıldızlara bakarmış.

Yine bir gün kırlarda yıldızlara bakarak dolaşırken derin bir kuyuya düşüvermiş. Kuyudan çıkamayınca başlamış bağırıp çağırmaya.

Tesadüfen oradan geçmekte olan bir adam falcının feryatlarını duymuş. Kuyuya yaklaşmış ve sormuş:

– Orada ne yapıyorsun?

Falcı,

– Yıldızlara bakarak yürüyordum buraya düştüm, diye karşılık vermiş.

Adam onu kurtarmaya çalışırken,

– Be adam, sen gökte yıldız arıyorsun ama daha yolunun üzerindeki kuyuyu göremiyorsun, demiş.

ÇİFTÇİ İLE AĞAÇ

Çiftçinin birinin tarlasında ulu bir ağaç varmış. Fakat bu ağaç hiç meyve vermezmiş. Sadece üzerine kuşlar konar, çeşitli böcekler kabukları arasına yuva yapar, cırcır böcekleri yaz boyunca dalları arasında güzel şarkılar söylemiş.

Çiftçi “Ulu bir ağaç da olsa ben böyle meyvesiz ağacı ne yapayım?” demiş ve onu kesmeye karar vermiş. Baltasını alıp ağacın dibine gitmiş, baltayı ağacın gövdesine bir vurmuş, ağaç tir tir titremiş. O zaman kuşlar dile gelip çiftçiye yalvarmışlar:

– Ne olur bu ağaca kıyma. Belki sana bir faydası yok ama o bizim sığınağımız. Biz burada tatlı tatlı ötüp sana hoşça vakit geçiriyoruz.

Çiftçi kuşların dediklerini dinlememiş bile, baltasını kaldırıp bir daha vurmuş. Cırcır böcekleri korkularından bir şey diyememişler, sus pus olmuşlar.

Bir daha vurmuş çiftçi. Bir daha vurunca ağaçta bir kovuk açılmış. Bir de ne görsün; bir sürü arı ile petek

petek bal. Baldan tatmış, tadı damağında kalmış. Hemen baltasını elinden atmış.

Uzun süre ağacı okşamış, ondan özür dilemiş. Kuşlardan, cırcır böceklerinden özür dilemiş. Ağacı kutsamış ve ömrü boyunca meyvesiz dediği bu ağaca gözü gibi bakmış.

ASLANIN AŞKI

Ormancının çok güzel bir kızı varmış. Evde canı sıkılınca çok uzağa gitmeden çevrede gezinirmiş. Yine öyle bir gün ormanda dolaşırken aslan ile karşılaşmış. Aslan kükreyerek üzerine atılacakken kızın güzelliği karşısında yerinden kımıldayamamış, kız kaçıp kurtulmuş.

Aslana ne olduysa o anda olmuş; ormancının kızına âşık olmuş. Kızı tekrar görebilmek için evin etrafında günlerce dolanıp durmuş. Sonunda dayanamayıp aracılar kanalıyla ormancıya kızıyla evlenmek istediğini söylemiş. Ormancı buna şiddetle karşı çıkınca bu sefer adamı tehdit etmiş.

Ormancı, bu dertten nasıl kurtulurum diye günlerce düşünmüş ve sonunda bir çözüm yolu bulmuş. Dostu tilki aracılığıyla aslana haber yollamış, “Kızımı sayın krala seve seve veririm ama kızım onun tırnaklarından ve dişlerinden çok korkuyor. Dişlerini çektirir, pençelerindeki tırnakları da kestirirse kızım onunla evlenmeye razı olur.” demiş.

Tilki bu haberi aslana iletince aslan biraz tereddüt etmiş ama “Aşkım uğruna her şeyi yaparım.” diyerek teklifi kabul etmiş.

Tırnaklarını kestirmiş, dişlerini çektirmiş ve yelelerini tarayıp güzel kokular sürerek ormancının evinin yolunu tutmuş.

Tak tak kapıyı vurmuş. Ormancı kapıyı korkusuzca açmış ve elindeki sopayla dişsiz, pençesiz aslanın üzerine yürüyüp onu bir güzelce pataklamış.

KARTAL İLE TİLKİ

Dişi bir kartal ile dişi bir tilki dost olmuşlar. Dostluklarını pekiştirmek için de ulu bir ağaç seçip yuvalarını oraya yapmışlar. Kartal ağacın en tepesine yerleşmiş. Tilki ise ağacın dibindeki oyuğu seçmiş. Vakti gelince ikisi de yavrulamış. Bir süre ikisi de dostça yaşamışlar. Her ikisi de ava çıkıp yakaladıkları ile yavrularını doyuruyorlarmış.

Yine ava çıktıkları bir gün kartal o kadar dolaştığı hâlde bir av yakalayamamış. Karnı da iyice acıkmış. Yavruları ise açlıktan ciyak ciyak bağıriyormuş. Bakmış tilkinin yavruları mışıl mışıl uyuyor. Tilki ile dostluğu bir tarafa bırakıp yavrularının üzerine çullanmış. Tilki yavrularını kaptığı gibi kendi yuvasına getirmiş ve onlarla yavrularına güzel bir ziyafet çekmiş.

Tilki avdan dönüp de yavrularını göremeyince işi anlamış. İçi hırsıyla dolmuş ama ne yapsın. Uçamaz ki uçup yakalasin. Ağaca da tırmanamadığı için boynunu büküp yavruları için ağlamış, kartala beddua etmiş.

Kötülüğe uğrayanın ahı tutar derler ya işte öyle; tilkinin ahı tutmuş.

Birkaç adam kırdan oturmuş, kestikleri keçiyi pişiriyorlarmış. Kartal, mis gibi et kokusunu alınca dayanmamış ve bir ok gibi dalarak ateşin üzerinden kocaman bir parçayı kapıp yuvasına götürmüştü. O gün de hava rüzgârlıymış. Rüzgâr etin üzerine yapışan bir ateş parçasını parlatıvermiş. Yukarıdaki kuru otlar bir anda tutuşarak yuvayı sarmış. Kartalın yavruları daha uçacak kadar büyümeklerinden kaçamamışlar ve ateşe kapılıp yere düşmüşler.

Tilki de koşup onları kötü komşusu ana kartalın gözü önünde güzelce midesine indirmiş.

KEÇİ İLE EŞEK

Bir adamın ahırında bir keçisi ve bir de eşiği varmış.

Keçi,

– Onu benden daha çok seviyorlar, benden daha iyi besliyorlar, diye eşiği kıskanmış.

Bir kurnazlık düşünmüş ve eşiğe,

– Eşek kardeş, sana çok üzülüyorum, demiş.

Eşek merakla sormuş:

– Nedenmiş o?

Keçi,

– Neden olacak, bir değirmen taşına koşarlar onu çevirirsin, bir sırtına yük vururlar onu taşırsın. Senin hiç rahat etmeye hakkın yok mu? Ben senin yerinde olsam ne yaparım biliyor musun? Bir hendeğin yanından geçerken başım dönmüş gibi yapar hendeğin içine yuvarlanırım. Belki o zaman birkaç gün dinlenirim.

Keçinin sözlerine kanan eşek, hâlinin içler acısı olduğunu düşünmüş. Bir gün hendeğin yanından geçerken

kendini hendekten aşağı atıvermiş. Atıvermiş ama her tarafı yara bere içinde kalmış.

Sahibi onun bu kötü hâline acımış ve hemen bir veteriner getirmiş. Veteriner eşeği iyice muayene ettikten sonra şöyle demiş:

– Bu hayvan öyle ilaçla iyileşecek gibi değil. Ancak sana dediklerimi yaparsan eşeğini kurtarabilirsin.

Eşek sahibi, veterinere yalvarmış:

– Aman efendim, o benim her şeyim. Onsuz ben işlerimi nasıl yaparım? Onu kurtarmak için ne yapmam gerektiğini siz söyleyin yeter.

Veteriner,

– Bir keçi ciğeri bulup kaynatacak ve suyunu bu hayvana iireceksin, demiş.

Adamcağız, yeter ki eşeğim iyileşsin, diye keçiyi gözden çıkarmış ve onu kesivermiş.

KAVAL ÇALAN BALIKÇI

Çok güzel kaval çalan bir balıkçı varmış. Bir gün yanına kavalını da alıp denize gitmiş. Bir kayanın üzerine oturup başlamış kaval çalmaya.

Balıkların bu güzel sesin büyüüne kapılıp denizden çıkarak kendisine doğru geleceğine inanıyormuş.

Kavalı çaldıkça çalmış, çaldıkça çalmış. Fakat işe bakın ki balıklar denizden çıkıp gelmedikleri gibi sudan başlarını bile çıkarmamışlar.

Bakmış, olmuyor, balıklar kavalın sesinden hiç mi hiç anlamıyorlar. Kavalını bir yana bırakmış ve serpme ağını denize atmış.

Olacak bu ya; bir atışta onlarca balık yakalamış. Ağdan çıkardığı balıkları kuma serince balıklar başlamış zıplamaya. Kavalcı onların zıp zıp zıpladığını görünce balıklara şöyle demiş:

– Sizi edepsiz hayvanlar sizi! Demin ben kaval çalar-ken oynamıyordunuz, şimdi bıraktım, başladınız oynayıp zıplamaya.

KEDİ HAKEM OLUNCA

Gelincik, bir kurnazlık yaparak tavşanın yuvasına yerleşmeye karar vermiş.

Tavşan, erken saatlerde avlanmak için evden çıkınca gelincik bunu bir fırsat bilerek hemen eşyalarını tavşanın evine taşımış.

Tavşan gün boyu mis kokulu otlar arasında dolaşmış, karnını doyurmuş. Akşam eve geldiğinde bir de ne görsün; yuvasına bir gelincik yerleşmiş.

Şaşkına dönmüş hâliyle.

– Aman Allah'ım, neler görüyorum, demiş ve eklemiş!

– Lütfen bayan gelincik, evimden çıkın.

Gelincik,

– Nedenmiş o, demiş.

Tavşan:

– Neden olacak, burası benim evim de ondan!

Çıkmazsanız sivri burunlu fareleri çağırır, seni yemelerini söylerim, diye tehdit etmiş.

Gelincik:

– İyi ama önce kim yerleşirse toprak onun olur. Buraya ben yerleştim.

Tavşan,

– Bak, kardeşim, toprağa ilk yerleşen benim. Geleneklere göre bu yuva sadece benimdir. Çünkü burası bana dedemden kaldı. Boş buldum diye hemen yerleşmen doğru mu yani, diye itiraz etmiş.

Bir türlü anlaşamayan gelincik ile tavşan akıllı kediyi hakem seçmeye karar vermişler.

Bu kedi, insanlardan uzak yaşayan, kendisini bilime adanmış, akıllı bir kediymiş.

Tavşanla gelincik büyük bir saygı ile çıkmışlar kedinin karşısına.

Kedi onları görünce,

– Yanaşın evlatlarım, demiş. İhtiyarlık işte, artık eskisi gibi işitemiyorum da.

Gelincik ile tavşan hiç kuşkulanmamışlar, biraz daha yanaşmışlar.

Kedi, yaşından umulmayan bir çeviklikle üzerlerine atlamış ve ikisini de yere sermiş. Böylece onları yutarak anlaşmalarına gerek bırakmamış.

TUTSAK KARTALIN AKLI

Avcının biri, bir kartal yakalamış. Kanatlarını uçamayacağı bir şekilde kesip kümese koymuş.

Kartal kümeste tavukların, kazların, horozların içerisinde yaşamaya başlamış. Fakat kartal çok onurlu bir hayvan olduğu için bunu kendine yedirememiş. Kahırından yemeden içmeden kesilmiş ve gündün güne zayıflamaya başlamış.

Kümesin yanından geçen bir adam, kartalın içler acısı hâlini görünce ona acımış. Parasını verip kartalı sahibinden almış. Kesik kanatlarını yolup tüylerini çeşit çeşit yağlarla ovmuş ve tedavi etmiş. Bir süre sonra yolunan kanatların yerinden yenileri çıkmaya başlamış. Aradan bir süre daha geçince kartal eski hâline dönmüş. O zaman iyi kalpli adam kartalı özgür dünyasına salıvermiş.

Kartal özgür kalınca adamın bu iyiliği altında kalmamış. Semiz bir tavşan yakalayıp kendini gülünç durumdan kurtaran adama getirmiş.

Baştan beri kartalı izleyen bir tilki kartala,

– Sen deli misin, demiş. Tavşanı ne demeye ona götürüyorsun. O zaten iyi kalpli bir adam. Ondan sana zarar gelmez. Asıl kanatlarını kırıp seni gülünç duruma sokan adama götür ki bir daha kötülük etmesin. Sen kötüden yakını kurtarmaya bak. Bir daha ona yakalanırsan hâlin ne olur hiç düşündün mü?

KARTAL, DAĞ KEDİSİ VE YABAN DOMUZU

Kartal; yaşlı, çürümekte olan bir meşe ağacının dalları arasına yuva yapmış, orada yavrularını büyütüyordu.

Bir dağ kedisi de yavruları ile ulu meşenin kovuğuna yerleşmişti. En altta ise bir yaban domuzu, ağacın köklerinin bulunduğu yerde toprağı oymuş orada yavruları ile birlikte yaşıyordu.

Bu üç aile, meşe ağacında kavgasız gürültüsüz, sakın bir şekilde günlerini geçiriyor, kimse kimsenin işine karışmıyordu.

Fakat nedendir bilinmez, bir süre sonra dağ kedisi komşuları hakkında çirkin dedikodular yaymaya başladı. Ağacın tepesindeki kartala fısıldayarak,

– Hu, komşu, sana bir şey söyleyeceğim fakat sakın komşumuz domuz duymasın. Gerçi ona büyük saygım var ama gittikçe de endişelenmeye başladım, dedi.

Kartal merakla sordu,

– Nedenmiş o?

Dağ kedisi,

– Neden olacak, bu şekilde ağacın kökünü kazımaya devam ederse zaten çürük olan bu ağaç kısa zamanda devrilir. Belki onun istediği de budur. O zaman bizim yavrularımızı kendi yavrularına yedirir.

Kartal bu söze çok üzüldü. Korkusundan yiyecek aramaya çıkamaz oldu.

İftiracı dağ kedisi bununla da yetinmedi. Bu sefer domuza şöyle dedi:

– Domuz hanımefendi, size bir şey söylemek istiyorum ama bana dedikoducu demenizden çekindiğim için söyleyemiyorum, çünkü ben dedikoduyu hiç sevmem.

Domuz merakla,

– Aşk olsun komşu, bilmez miyim seni, diyerek kedinin ne söyleyeceğini büsbütün merak etti. Kedi domuza yavaşça fısıldadı:

– Hani söylemezsem vicdan azabı çekerim. Kartalın, çocuklarına, “Bu akşam size domuz ziyafeti çekeceğim.” dediğini duydum.

Böylece kartal yuvasından, domuz da ininden ayıramaz oldu. Yavrularının başına bir şeyler gelmesinden korktukları için yiyecek aramaya çıkamadılar.

Dağ kedisi ise yavrularını rahat bir şekilde bırakıp avlanmaya çıkıyordu.

Bir zamanlar huzur içinde yaşıyan bu komşular arasında artık dostluk ve güven denilen şey kalmamıştı. Düşman gibi birbirlerini gözetliyorlardı. Bir gün böyle, iki gün böyle; neredeyse açlıktan öleceklerdi.

İşte ne olduysa oldu, dağ kedisi bir hata yaptı ve bir avcı tarafından vuruldu. Yavruları ortada aç sefil kalınca kartal ve domuz onların bakımlarını üzerlerine aldı. Söylenenlerin hep iftira olduğunu anladılar ve eskisi gibi dostça yaşamaya devam ettiler.

İKİ HOROZLA BİR KARTAL

Tavukları paylaşamayan iki horoz başlamışlar kav-
gaya. Öyle bir kavga ki tüyleri yolunmuş, ibikleri
kan içerisinde kalmış. Sonunda birisi üstün gelmiş, ye-
nilen horoz ise çalılığa kaçıp saklanmış.

Kazanan horoz tavuklara çalım yaparak etraflarında
bir iki dolanmış ve yüksekçe bir yere çıkmış. Orada baş-
lamış böbürlene böbürlene ötmeye.

O sırada yukarılardan bir kartal geçiyormuş. Horozun
zafer çığıklarını duyunca yıldırım gibi bir dalış yapıp ho-
rozun üzerine çullanmış ve horozu alıp götürmüştü.

Çalılığa saklanan horoz olanları oradan seyrediyor-
muş. Hemen tavukların yanına gelmiş ve onları istediği
gibi yönetmeye başlamış.

OKLA VURULAN KARTAL

Kartalin biri yüksekçe bir kayaya konmuş, avlayacağı tavşanları gözetliyormuş.

Onu kayanın üzerinde gören bir avcı, iyice nişan alıp okunu fırlattığı gibi kalbinden vurmuş.

Kanlar içinde yatan kartal bakmış, kalbine saplanan okun kanatları kendi tüyünden. Bunu görünce daha bir acı çekmiş ve ölmek üzereyken şöyle demiş:

“Öldüğüme yanmam, beni kendi tüyümle vurdular da ona yanarım.”

ÇİFTÇİ İLE KARTAL

Kartalin biri bir tuzağa yakalanmış. Kurtulmak için çırpınıp duruyormuş. Oradan geçen bir çiftçi kartalın çırpınışlarını görünce onu kurtarmış. Kuşun güzelliği, duruşundaki ve bakışındaki yücelik onu çok etkilemiş ve “Haydi bakalım, sen özgür göklere yakışır-sın.” diyerek doğaya salıvermiş.

Kartal, çiftçinin bu iyiliğini hiç unutmamış. Sürekli o çevrede dolaşıp avlanıyormuş.

Bir gün bakmış, kendini kurtaran çiftçi bir duvarın dibinde oturuyor. Duvarın çok çürük olduğunu fark etmiş. Hemen adamın üzerine doğru dalıp başından şapkasını kapıvermiş. Çiftçi, kalkıp arkasından koşmuş. Kartal biraz uzaklaştıktan sonra şapkayı bırakıvermiş. Adam şapkasına tekrar kavuşmanın sevinci ile geldiği yere döndüğünde, bir de ne görsün; duvar çöküp yerle bir olmuş. Orada kalsaymış mutlaka ölecekti. Kendi kendine, “Kartal şapkayı kapmasaydı orada kalacaktım, demek ki gördüğüm iyiliğe karşı o kuş beni kurtarmak istemiş.” diye şükretmiş.

ENGEREK İLE SU YILANI

Bir engerek yılanı her gün bir pınara gelir ve su içermiş.

Orada da bir su yılanı yuva yapmış. Onun ikide bir gelip su içmesinden rahatsız olmuş,

– Çayda o kadar su varken ne diye gelip beni rahatsız ediyorsun, demiş.

Engerek, su yılanının bu davranışına bozulmuş. Başlamışlar ağız dalaşına. Derken işin ucu gelip kavgaya dayanmış. Kim yenersen öbürü burayı terk edecek diye kararlaştırıp bir gün belirlemişler.

Onları uzaktan seyreden kurbağalar su yılanını hiç sevmezlermiş. Engereğe gidip,

– Sen hiç korkma, biz senin yanındayız. Sana yardım edeceğiz, demişler.

Dövüş günü gelmiş ve iki yılan başlamışlar kavgaya. Hem de nasıl bir kavga... Kurbağalar başlamışlar vırak vırak diye bağırmaya... Sonunda engerek kavgayı kazanmış. Su yılanı canını zor kurtarmış. Engerek kendisini alkışlayan kurbağalara dönmüş ve:

- Hani bana yardım edecektiniz? Neredeyse canımdan oluyordum. Siz ise geçmişsiniz karşıya durmadan bağıriyorsunuz. Bu mu sizin dostluğunuz?

Kurbağalar biraz da mahcup,

- Ne yapalım biz kolla değil sesimizle yardım ederiz, demişler.

MAYMUN İLE YUNUS BALIĞI

Eskiden uzun yolculuklara çıkan gemiciler oyalanmak ve can sıkıntılarını gidermek için yanlarına değişik hayvanlar alırlarmış. Böyle bir yolculukta geminin biri de yanına bir maymun almış.

Gemi denizde şiddetli bir fırtınaya tutularak batmış. Canını kurtarmak isteyen insanlar gibi maymun da kendini denize atmış.

Maymun şiddetli dalgalarla boğuşurken bir yunus balığı, onu insan zannederek hemen yanına gitmiş ve sırtına alarak sahile doğru yüzmeye başlamış.

Sahile yaklaşınca yunus balığı maymuna,

– Sen Atinalı mısın, diye sormuş.

Maymun midesine dolan suyu boşaltmaya çalışarak,

– Elbette, ben Atina'nın en tanınmış ailelerinden birinin oğluyum, diye karşılık vermiş.

Maymunun bu cevabı üzerine yunus balığı,

– Öyleyse sen Pire'yi de bilirsin, deyince maymun,

Pire'nin tanınmış bir kişi olduğunu sanarak hemen cevap vermiş:

– Elbette biliyorum, Pire, benim en iyi arkadaşımdır.

Bu sözler üzerine yunus balığı, maymunun yalancılığına kızarak denizin derinliklerine dalmış.

Böylece azgın dalgalar arasında kaderi ile baş başa kalan maymun, yalan söylemenin kişinin başına ne gibi felaketler getireceğini anlamış.

ASLAN VE YUNUS BALIĞI

Aslan, bir gün deniz kenarında mağrur bir şekilde gezerken su üzerinde güneşlenen bir yunus balığı gördü ve ona selam verdi:

– Merhaba dostum, seni gördüğüme sevindim. Uzun zamandır seninle görüşmek istiyordum.

Yunus balığı,

– Hayrola dostum, bir şey mi vardı, diye merakla sordu.

Aslan,

– Biliyorsun, ben hayvanların kraliyim, sen de balıklar kralı. Hani diyorum ki, ikimiz bir birlik kursak kimse bizim sırtımızı yere getiremez.

Yunus balığı,

– Haklısın, diye karşılık verdi ve aslanla hemen anlaşta.

Yine bir gün aslan deniz kenarında gezerken iri bir boğa ile karşılaştı. Onunla ölümüne bir mücadeleye girdi.

Boğa neredeyse aslanı alt etmek üzereydi. Aslan hemen yunus balığından yardım istedi. Fakat yunus balığının denizden çıkıp da aslana yardım etmesi mümkün değildi. Neyse ki aslan boğayı alt etti ve onu kaçırmayı başardı.

Biraz soluklandıktan sonra kızgın bir şekilde yunus balığına dönerek ona şöyle seslendi:

– Sen ne biçim müttefiksin? Boğa beni neredeyse öldürecekti. Sen ise kolunu bile kıpırdatmadan vik vik diye öterek kavgayı seyretmekle yetindin.

Yunus balığı ona ders verircesine dedi ki:

– Kusur bende değil aziz dostum. Ben denizde yaşamak için yaratılmışım. Benim yapım bu. Gerçi denizde çok kuvvetliyim ama karada savaşmak şöyle dursun, yürümeyle bile bilmem.

EŞEK, HOROZ VE ASLAN

EŞek ile horoz bir çiftlikte barış içerisinde yaşıyorlarmış. Bir gün, oradan geçen bir aslan, eşeği görmüş ve semizliğine ağzı sultanmış. İyi bir akşam yemeği olur diye düşünmüş ve onu avlamak için uygun bir zamanı kollamaya başlamış. Fırsatını bulup da eşeğe saldıracağı sırada horoz telaŐlı telaŐlı ötmeye başlamış.

Meğerse aslanı horozun ötüŐü kadar korkutan bir Şey yokmuş.

Koskoca aslanın küçük bir horozun ötüŐünden korkup kaçtığını gören eşek, “Vay be!” demiş, “Bu koca cüsem ve o muhteŐem sesim karşısında aslan korkusundan kim bilir nerelere kaçar.” diye söylenmiş ve anırarak aslanın peşine düşmüş.

Aslan bir de bakmış eşek anırarak kendini kovalıyor. Yorulmuş gibi yavaŐlayıp eşeğin kendisine yaklaŐmasını gözlemiş. EŞek yanına yaklaşınca geriye dönmüş ve bir pençede eşeği yere sermiş.

DELİKANLI İLE ASLAN RESMİ

Yaşlı bir adamın bir tek oğlu varmış. Onun üzerine titer, başına bir kötülük gelecek diye endişelenirmiş.

Bu oğul ise avlanmayı ve macerayı çok seven cesur biriymiş.

Yaşlı adam bir gece rüyasında oğlunu bir aslanın parçaladığını görmüş ve çok korkmuş. Günlerce bu korku ile yaşamış. Sonunda düşünmüş taşınmış ve bu rüyasının gerçekleşmemesi için yüksekçe bir ev yaptırmış. Oğlunu oraya kapatmış. Ne ava göndermiş ne de dışarı çıkarmış.

Delikanlı eğlensin diye de evin duvarlarına çeşit çeşit hayvan resimleri yaptırmış. Bunlar içinde aslan resmi de varmış.

Delikanlı o resimlere bakıp eğlenmek şöyle dursun, ava gittiği günleri hatırlayıp iç çeker üzülürmüş.

Bir gün aslan resminin karşısına geçmiş, “Sen ne kötü bir hayvanmışsın. Senin yüzünden dışarı çıkamaz oldum. Babamın gördüğü o rüya yüzünden kadınlar gibi

eve kapandım, bir yere çıkamıyorum. Sana ne etsem ben.” diyerek var gücüyle hayvanın gözüne bir yumruk atmış. Ama duvarın orasında bir çivi varmış ve boyalı olduğu için gözüküyormuş. Delikanlı acı içerisinde inlemiş. ivi paslı olduğu için oğlanın eli şişmiş. Ertesi gün ateşler içerisinde yatağı düşmüş.

Genç, hastalıktan kurtulamamış ve kısa bir süre sonra da ölüvermiş.

Aslan sahici aslan değilmiş, bir resimmiş ama yine de çocuğun ölümüne neden olmuş.

İhtiyar baba, “Ne yaptıysam kaderi değiştiremedim. Oğlumu aslana kurban verdim.” diye feryat etmiş.

YARALI KURT İLE KOYUN

Kurdun biri köpeklerin saldırısında ağır bir şekilde yaralanmış. Kımıldayacak hâli olmadığından yiyecek içecek bir şey bulamıyormuş. Bakmış karşısında bir koyun kıpır kıpır yayılıyor. Hemen seslenmiş: “Hey dostum. İçim yanıyor, ne olur şu dereden bana bir yudum su getir de içeyim. Sen suyu getirirsen ben de yiyeceğimi kendim bulurum.”

Kurdun bu sözü üzerine koyun, “Emrin başım üzerine. Ben sana su getireyim, sen de karnını doyurmak için beni ye olur mu?” diye kendisini aldatmaya çalışan kurda dersini vermiş.

TAVŞAN İLE KAPLUMBAĞA

Şımarık tavşan her yerde kaplumbağa ile alay ediyor, onun uyuşuk ve dünyanın en yavaş hayvanı olduğunu söyleyerek diğer hayvanların yanında onu küçük düşürmeye çalışıyordu.

Kaplumbağa, önceleri tavşanın bu alaycı sözlerine pek önem vermedi, nasıl olsa bir gün bu kötü davranışından vazgeçer diye düşündü. Fakat hayvanların birlikte tatlı tatlı sohbet ettikleri bir gün yine onunla alay edince kaplumbağa çok kızdı ve ona ders vermeye karar verdi. Tavşanı herkesin önünde yarışa davet etti.

Tavşan, bu teklife katıla katıla gülererek,

– Benimle alay mı ediyorsun, sen bir yere gidinceye kadar ben oraya bin defa gidip gelirim, diye cevap verdi.

Kaplumbağa,

– Övünmeyi bırak da teklifimi kabul et. Yarışın sonunda kim gülecek, kim ağlayacak o zaman görüşürüz. Sana öyle bir ders vereceğim ki hayatın boyunca unutamayacaksın.

Tavşan, kaplumbağanın bu teklifini hemen kabul etti. Diğer hayvanlar da bu teklife çok şaşırdılar. Hemen yarış hazırlıklarına başladılar. Yarış mesafesini belirleyip, başlangıç ve bitiş noktalarına işaret koydular. Oy birliği ile tilkiyi hakem seçtiler. Tilki yüksek bir sesle yarışı başlattı.

Tavşan, tilkinin sesiyle yerinden ok gibi fırladı ve bir anda gözden kayboldu. Kaplumbağa her zaman olduğu gibi yavaş ama kendinden emin adımlarla yürümeye başladı.

Bir ara tavşan dönüp arkasına baktı, kaplumbağa gözükmüyordu. Durarak kaplumbağanın gelmesini bekledi. Kaplumbağa ile biraz daha alay etmek istedi ama kaplumbağa ortalıkta yoktu. Bekleye bekleye canı sıkıldı.

Hava da oldukça sıcaktı.

– Şu yumuşacık otların üzerinde biraz kestireyim, hava serinleyince kalkar tembel kaplumbağadan önce güle oynaya yarışı bitiririm, diyerek otların üzerine uzandı ve uyumaya başladı.

Epey bir zaman sonra, kaplumbağa tavşanın yanına geldi. Tavşan mışıl mışıl uyuyordu. Onun yanından sessizce geçti.

Kaplumbağa yarışın bitiş noktasına varmıştı ki tavşan gerinerek uyandı, geldiği tarafa şöyle bir baktı, kaplumbağayı göremedi. Bir de diğer tarafa baktı ki ne görsün;

kaplumbağa yarışı bitirmek üzere. Tavşan bir ok gibi yerinden fırladı ama kaplumbağa diğer hayvanların çılginca alkışları arasında yarışı bitirdi.

Tavşan kazanacağından emin olduğu yarışı kaybetmişti. Şaşkınlıktan, utançtan ne yapacağını bilemedi. Kaplumbağa, başkalarıyla alay etmenin, onları küçük görmenin ne kadar yanlış olduğunu tavşana göstermiş ve ona iyi bir ders vermişti.

Hatasını anlayan tavşan, utançtan kulaklarını sarkıtarak sessizce hayvanların arasından uzaklaştı ve çalılıklar arasında kayboldu.

AT İLE GEYİK

Eskiden at da diğer orman hayvanları gibi özgürmüş. Güzel bir yeşillikte yaşıyor, burası benim diyerek kimseyi yaklaştırmıyormuş. Bir gün uzaklardan bir geyik gelip onun mülkünde yayılmaya başlamış. At kızgınlıkla geyiğe yaklaşarak, “Arkadaş ne işin var arazimde, derhal git buradan.” demiş. Geyik bu tehdide aldırmış bile etmemiş. Hatta boynuzlarını sallayarak, “Gitmezsem ne olur?” diye ata meydan okumuş.

At tek başına geyiği çayırdan kovamayacağını anladınca oradan geçen bir adamdan yardım istemiş. Adam, “Olur ama ağzına gem vurup sana binmemi kabul edersen...” demiş.

At kabul etmiş, adam, atın ağzına gem vurarak üzerine binmiş ve geyiği kovalamış. At emeline ulaşmış ulaşmasına da, insanoğlunun ağzına gem vurup üstüne binmesinden hâlâ kurtulamamış.

KÖR

Bir köyde gözleri görmeyen bir adam varmış. Gözleri görmezmiş ama önüne getirilen her hayvanın ne olduğunu elini sürerek anlarmış.

Merak bu ya, bir gün, acaba bunu da bilecek mi diye önüne bir kurt yavrusu koymuşlar.

Kör, yavruyu kucığına almış, kulağını kuyruğunu yoklamış, her tarafına bakmış fakat bu hayvanın ne olduğunu anlayamamış. Sonunda,

– Kurt eniği mi desem, tilki eniği mi desem, yoksa onlara benzer bir hayvanın eniği mi, anlayamadım. Fakat anladığım bir şey varsa o da bu hayvanın koyun sürüsüne salınacak hayvanlardan olmadığıdır, demiş.

ÇİFTÇİ İLE KURT

Bir çiftçi, öküzlerini çözmüş yalağa su içirmeye götürüyormuş. Oradan geçen bir kurt, sabanı görünce yaklaşmış, bakmış et kokuyor. Başlamış boyunduruğu yalamaya. Yalarken yalarken boynunu boyunduruğa kaptırmış. Çok uğraşmış ama kafasını bir türlü boyunduruktan kurtaramamış. Başlamış tarlanın içinde sabanı bir oraya bir buraya sürüklemeye.

Çiftçi döndüğünde bakmış, bir kurt tarlayı sürüyor. Uzaktan bağırması:

– Seni hain kurt! Yağmacılığı, haydutluğu bırakıp da tarlada çalışmaya razı olsan, neler gelecek senin elinden.

KURT VE KEÇİ

Kurt, tehlikeli mi tehlikeli sarp bir kayanın kenarında otlayan bir keçi görmüş. Sinsi sinsi gülerек hemen kayanın dibine gitmiş. Tüylerini yalayarak parlatmış ve kibar bir şekilde keçiye seslenmiş:

– Merhaba sevgili arkadaşım! O tehlikeli yerde ne yapıyorsun?

Keçi, kurda şöyle bir bakıvermiş ve otlamasına devam etmiş. Kurt,

– Başınızın dönmesinden ve bu kayalardan düşmekten korkmuyor musunuz?

Keçi yine cevap vermemiş ve otlamasına devam etmiş.

Kurt vazgeçecek gibi değilmiş, tekrar keçiye seslenmiş:

– Orası rüzgârlı değil mi? Hem bak hava da bozuyor. Fırtına çıkarsa orada sığınacağın bir yer de yok.

Keçi yine cevap vermemiş. Kurt biraz daha kibarlaşarak,

– Bakın bakın, burada ne kadar çok ot var, ne kadar da taze ve lezzetli, demiş.

Keçi, kurdun ısrarlı dil dökmelerine dayanamamış ve şöyle konuşmuş:

– Kurt arkadaş, sizi böyle kibarlaştıran benim yediklerimden çok sizin yemek istediğiniz şey olmadığına emin misiniz?

BAHÇIVAN İLE KÖPEK

Köpeğin biri, su kuyusuna düşmüş. Zavallı hayvan kuyuda inleyip duruyormuş. Oradan geçen bir adam köpeğe acımış ve onu kurtarmak için kendi de kuyuya inmiş. Ama köpek, adamın kendisine zarar vereceğini düşünerek onu ısırmış.

Canı yanan adam, köpeği kuyuda bırakarak dışarı çıkmış. Kuyudan çıkarken kendi kendine söyleniyormuş:

“Meğer köpek intihar etmek istiyormuş. Benim neme gerek de kalkıp işine karıştım. Başkasının işine karışırsam işte sonum böyle olur.”

YENGEÇ İLE KIZI

Bir yengeç, kızını durmadan eleştiriyormuş:

– Kızım, durmadan neden öyle yan yan yürüyorsun?
Kaç kere söyledim sana o ıslak taşlara sürünme diye!

Bir değil iki değil, anne yengeç yine böyle söyleyince
kızı dayanamayıp,

– Aman anne, demiş. Önce sen doğru dürüst yürü
de ben de sana bakıp doğru yürümeyi öğreneyim.

BOĞA VE KEÇİ

Aslandan kaçan boğa can korkusu ile bir mağaraya sığınmış. Fakat burası bir dağ keçisinin yuvasıymış. Keçi bu davetsiz misafirden hiç hoşlanmamış ve boynuzları ile durmadan dürterek boğayı dışarıya çıkarmaya çalışmış.

Boğa yorgunluktan adım atacak hâlde değilmiş, dışarıda da kendini parçalamaya hazır bir aslan bekliyormuş. Sonunda keçinin toslamalarına dayanamamış ve evine sığınan birine bu şekilde kaba davranan keçiye şöyle demiş:

– Bana böyle davrandığın için senden korktuğumu sanma. Aslan gider gitmez ben sana kim olduğumu gösteririm.

HOROZ İLE KEKLİK

Evinde horoz besleyen bir adam, bir gün çarşıda bir keklük görmüş.

Kekliği satın almış ve getirip kümese koymuş. Horozlar keklükten rahatsız olmuşlar ve başlamışlar onu galamaya. Dövmüşler, kovalamışlar, o güzelim tüylerini yolarak etmediklerini bırakmamışlar.

Zavallı keklük, “Ben yabancıyım, onların soyundan değilim de onun için beni istemiyorlar.” diye üzülür durmuş.

Bir gün bakmış, horozlar kendi aralarında da kavga ediyorlar. Hem ne kavga; kanlar içinde kalıyorlar da bir türlü ayrılmıyorlar.

Keklik, horozların bir türlü bitmeyen kavgalarını görünce kendini şöyle teselli etmiş:

– Bu horozlar beni dövüyorlar diye üzülüp duruyordum. Hâlbuki kendi aralarında da kavga ediyorlar. Öyle ise ne diye üzülüp dövüneyim ki!

SU DÖVEN BALIKÇI

Bir balıkçı ırmakta balık tutuyormuş. Ağlarını suyun bir başından diğer başına kadar germiş. Sonra da bir ipin ucuna taş bağlayıp başlamış suyu dövmeye.

Amacı balıkları şaşırtıp kendilerini ağa atmalarını sağlamakmış.

Aşağılarda oturanlardan biri gelmiş ve öfkeyle balıkçıya çatmış:

– Böyle ne diye suya vuruyorsun be adam? Suyu bulanırdığını görmüyor musun? Biz bu suyu içiyoruz.

Balıkçı, onun bu sözlerine,

– Ne yani, senin suyun bulanacak diye ben açlıktan öleyim mi, diye karşılık vermiş.

MARTI KUŞU

Martılar yalnızlığı severmiş. Bu nedenle de hep denizlerde yaşarlarmış. Hatta insanlardan gelebilecek tehlikelerden korunmak için yuvalarını deniz kenarındaki kayalar üzerine yaparlarmış.

Martının biri de insanlardan ve karada yaşayan diğer canlılardan korunmak için yuvasını suların ortasında yükselen bir kayanın üzerine yapmış. Böylece yavrularını rahatça bırakıp onlara yiyecek aramaya çıkarmış.

Yavrularına yiyecek aramaya çıktığı bir gün, hava birden bozmuş ve şiddetli bir rüzgâr esmeye başlamış. Deniz öyle kabarmış, öyle kabarmış ki kudurmuş canavarlar gibi kayanın tepesine kadar yükselip martının yavrularını aldığı gibi geri çekilmiş.

Martı ağzında yiyecek yuvasına dönüp de yavrularını bulamayınca,

– Eyvahlar olsun! Ben karaların kötülüklerinden korkup denizlere sığınmıştım. Meğer denizler daha hainmiş, diye ağlayıp inlemiş.

SİNEKLER VE BAL

Bir bakkal, müşterileri ile ilgilenirken rafların birinden küçük bir bal kavanozu kaydı ve yere düşüp parçalandı.

Bakkal, müşterileri bırakıp dökülen balı hemen temizleyemedi. Bunu fırsat bilen sinekler sevinçle balın üzerine konup karınlarını bir güzelce doyurmaya başladılar. Fakat bal yemek telaşı ile ayaklarının ve kanatlarının bala bulaştığını fark edemediler. Uçmak istediler ama bala battıkları için uçamadılar. Çalıştılar, çabalandılar fakat hiçbiri kendisini kurtaramadı. Çaresizlikten ağlamaya başladılar. İçlerinden biri diğerlerine şöyle dedi:

– Meğer biz ne aptalmışız. Bal yemeye kendimizi o kadar kaptırdık ki, onun bizim için çok da tehlikeli olabileceğini akıl edemedik. Şimdi aç gözlülüğümüzün cezasını canımızla ödeyeceğiz.

DOMUZ VE TILKI

Domuz, dişlerini bir ağacın gövdesine sürerek bile-yip keskinleştirmişti.

Oradan geçen bir tilki merakla domuza yaklaşmış ve sormuş:

– Ey domuz kardeş, ne diye zamanını böyle boşa har-cıyorsun? Burada ne bir aslan ne de bir avcı var.

Domuz, tilkinin bu sözlerine şöyle karşılık vermiş:

– Söylediklerin şu an için doğru ama ben şimdiden dişlerimi bileyim de hazır bulunsun. Sonra birdenbire karşıma bir tehlike çıkarsa bilemeye vaktim olmaz.

BALIKÇILARLA PALAMUT

Balık avına çıkan balıkçılar, gün boyunca uğraştıkları hâlde bir tane balık tutamamışlar.

Yorgun ve umutsuz bir şekilde kayıklarına çömelip konuşmaya başlamışlar:

– Nedir bu başımıza gelenler, gün boyu çalıştık çabaladık ama bir tane bile balık tutamadık...

Böyle konuşup kara kara düşünürlerken, iri bir balığın palamudu kovaladığını görmüşler. Palamut bir o tarafa kaçmış bir bu tarafa kaçmış ve can korkusuyla kendini kayığa atıvermiş.

Buna çok sevinen balıkçılar balığı alıp şehre dönmüşler ve orada satmışlar. Evlerine giderlerken yaşlı bir balıkçı şöyle demiş:

– Öyledir işte; çalışır çabalarsın bir şey elde edemezsin, bir de bakarsın ki kısmet ayağına gelmiş.

AĞAÇLAR VE BALTA

Oduncu, bir gün baltasına sap kesmek için ormana gitti. Bir ağacın dibine oturarak düşünmeye başladı. Onun bu hüzünlü hâlini gören ağaçlar merak ettiler ve kendi aralarında bir şeyler konuştular. Daha sonra yaşlı bir meşe ağacı ona dost bir sesle sordu:

– Ne oldu efendim, bir sıkıntınız mı var?

Oduncu,

– Baltama sap kesmek istiyorum ama bir türlü karar veremiyorum, dedi.

Ağaçlar yine kendi aralarında konuştular ve oduncuya dış budak ağacından bir sap verdiler.

Baltacı, sapı hemen baltasına taktı ve hiçbir ayırım yapmadan ağaçları kesmeye başladı.

Etrafındaki ağaçların bir bir devrildiğini gören yaşlı meşe ağacı, yanındaki sedir ağacına fısıldadı:

– Biz başta hata ettik. Eğer kendi hâlinde yaşayıp giden komşuyu feda etmeseydik hepimiz daha uzun yıllar ayakta kalacaktık.

AK SAKALLI DEDE VE ODUNCU

Fakir ama namuslu bir oduncu vardı. Odun keserek evini geçindiriyordu. Yine bir gün ırmak kenarında odun keserken baltası elinden kaydı ve suya düştü. Nehir derin ve çok hızlı aktığı için suya girip baltasını çıkarması imkânsızdı.

Zaten odunculukla evini zor geçindiriyordu. “Şimdi ben ne yapacağım?” diye bir taşın üzerine oturarak kara kara düşünmeye başladı.

Aniden yanı başında nur yüzlü, ak sakallı bir dede belirdi. Oduncunun neden böyle üzgün üzgün oturduğunu sordu. Oduncu başından geçenleri anlatınca,

– Sen hiç merak etme, diyerek hemen suya daldı.

Bu iyi kalpli dede biraz sonra suyun yüzüne çıktı. Elinde de bir balta vardı. Bu balta som altındandı. Oduncuya,

– Senin baltan bu muydu, diye sordu.

Oduncu derin bir iç çekti ve başını sallayarak,

– Hayır bu benim baltam değil, dedi.

Ak sakallı dede tekrar nehrin derinliklerine daldı. Kısa bir zaman sonra elinde başka bir balta ile sudan çıktı.

– Peki, bu muydu senin baltan, diyerek ona gümüş bir balta uzattı.

Oduncu yine üzüntü ile başını salladı,

– Hayır, bu da benim baltam değil, dedi.

İyi kalpli dede üçüncü kez suya daldı ve elinde başka bir balta ile görüldü.

– Peki, bu mu?

Oduncu kendi baltasını görünce sevinçten iyi kalpli dedenin ellerine sarıldı ve ona defalarca teşekkür etti.

Ak sakallı dede oduncunun bu dürüst davranışını çok beğenerek ona şöyle dedi,

– Sen namuslu ve iyi bir insansın. İşte bunun için bu altın ve gümüş baltaları da sana veriyorum.

Oduncunun sevincine diyecek yoktu. Namuslu bir insan olmanın ödülünü alarak sevine sevine evine gitti. Başından geçenleri karısına bir bir anlattı.

Oduncunun başından geçenler hemen köye yayıldı.

Onun kışkanç bir komşusu vardı. “Neden benim de altın ve gümüş baltam olmasın.” diyerek baltasını alıp nehrin kenarına koştu ve elindeki baltayı suya attı. Yalancılıktan bağırma başladı:

– Eyvah, baltam suya düştü, şimdi ben ne yapacağım.
Baltam olmadan çoluğuma çocuğuma nasıl bakarım!

O an nur yüzlü dede oduncunun başında beliriverdi.
Oduncunun niçin bağırıp dizlerini dövduğünü öğre-
nince hemen suya daldı ve pırıl pırıl parlayan altın bir
balta ile suyun yüzüne çıktı. Adama,

– Bu muydu senin baltan, diye sordu.

Kötü kalpli kıskanç adam hemen,

– Evet evet, işte bu benim baltam, diyerek ak sakallı
dedenin elinden baltayı kapmaya çalıştı.

Ak sakallı dede,

– Oo, dur bakalım. Ne bu acelecilik? Bu senin bal-
tan değil, sen yalan söylüyorsun. Yalan söylemenin ne
kadar kötü bir şey olduğunu bilmiyor musun? Yalan
söylediğin için sana bir ceza vereceğim ki bunu hayatın
boyunca unutmayacaksın. Bu altın baltayı sana verme-
diğim gibi kendi baltanı da sudan çıkarmayacağım.

Ak sakallı dede böyle söyledi ve kötü kalpli kıskanç
adamın şaşkın bakışları arasında gözden kayboluverdi.

KARGA İLE TESTİ

Karga susuzluktan uçamayacak hâldeymiş. Binbir güçlkle bir su testisinin başına gelmiş. Daha önceleri bu testinin içi su ile dolu olurmuş. Hemen gagasını testiden içeri sokmuş fakat suya ulaşamamış. Çünkü sadece testinin dibinde su varmış.

Çalışmış çabalamış ama boşuna, suya bir türlü ulaşamamış. Başlamış düşünmeye. Sonunda aklına bir fikir gelmiş. Gagası ile oradan bir çakıl taşı alıp testinin içerisine atmış. Sonra bir tane, bir tane daha... Derken testinin içini çakıl taşları ile doldurmuş. Testinin içi taşlarla dolunca, su testinin ağzına kadar yükselmiş ve akıllı karga kana kana su içmiş.

FARE VE SANSAR

Farenin biri günlerdir ağzına bir lokma yiyecek koymamıştı. Açlıktan öleceği bir sırada içi mısır dolu bir sandık buldu. Halsizlikten sürüne sürüne sandığa ulaştı ve küçük bir delikten içeri girdi.

Ne kadar da çok mısır vardı sandıkta. Hayatı boyunca hiçbir şey yememiş gibi mısırları yemeye başladı. O kadar yedi ki karnı bir davul gibi şişti. Sonunda yiyecek hâli kalmayınca bir an önce evine dönmek istedi. Girdiği deliğe kafasını soktu ama bir türlü çıkamadı. Mısırları yiye yiye şişmiş neredeyse cüssesinin iki katı olmuştu.

Yapacağı hiçbir şey olmadığı için sandığın içinde kötü talihine küsüp ağlamaya başladı.

Oradan geçen bir sansar ağlama seslerini işitince sandığa yaklaştı ve farenin niçin ağladığını sordu. Fare, başından geçenleri anlattı, çok aç olduğu için hiçbir şey düşünemediğini söyledi. Bunun üzerine sansar ona şu öğüdü verdi:

– Yapacağın şey çok basit, delikten girdiğin zamanki hâline dönünceye kadar hiçbir şey yemeyeceksin.

FARELER VE GELİNCİKLER

Fareler gelinciklere karşı yaptıkları her savaşı kaybetmişlerdi. Fakat yapacakları yeni savaşta gelincikleri mutlaka yenmeleri gerekiyordu. Bunun için büyük bir kurultay düzenlediler. Kurultayda neler yapabileceklerini görüştüler. Ayrıca önceki savaşlarda başarı gösteren, bazı tecrübeli yaşlı fareleri kumandan seçtiler. Bu fareler ön saflarda savaşacak ve diğerlerine öncülük edeceklerdi. Yine bu öncü fareler düşmanlara korku salmak için başlarına iri boynuzlar takacaklardı.

Bütün hazırlıklardan sonra savaş başladı. Boynuzlu farelerin liderliğindeki fare birlikleri ilk başta büyük bir hücumla geçtiyse de her zaman olduğu gibi gelincikler karşısında çabucak bozguna uğrayarak kaçmaya başladılar. Her biri bulduğu deliğe kendini zor attı.

Askerlerine güven ve cesaret aşılayacak olan boynuzlu fareler ise boynuzlarından dolayı çıktıkları deliklere tekrar girip kaçamadıklarından gelinciklere yem oldular.

KOCAKARI İLE HEKİM

Yaşlı bir kadının gözlerine hastalık gelince evine doktor çağırmış. Parasını da iyileşince vereceğini söylemiş.

Doktor her gün gelip kadının gözlerine merhem sürüyor ve gözlerini bir bez ile sımsıkı bağlıyormuş.

Yaşlı kadın görmediği için, doktor her geldiğinde evin eşyalarından birini çalıyormuş. Bu durum uzun süre devam etmiş. Sonunda kadının gözleri iyileşmiş ama ev de tamtakır kalmış.

Tedavi bittiği için doktor parasını isteyince kadın vermemiş.

Verirdin vermezdin derken sonunda mahkemeye düşmüşler.

Hâkim, yaşlı kadına neden doktorun parasını vermediğini sorunca kadın,

– Neden verecekmişim. Gözlerimi iyileştirmedi. Aksine eskisinden daha kötü etti. Hiç değilse önceden evimdeki eşyayı görüyordum, şimdi onları bile göremiyorum, demiş.

KEÇİ VE ÇOBAN

Çobanın biri, sürüden ayrılan keçiyi geri getirmeye çalıştıysa da bir türlü başarılı olamadı. İnatçı keçi bir türlü sürüye katılmak istemiyor, oraya buraya kaçıyordu. Çoban ıslık çaldı, kaval çaldı, keçiye yalvardı ama boşuna.

Keçinin inatçılığı çobanı çok kızdırdı. Yerden aldığı taşı keçiye fırlattı. Taş keçinin boynuzuna çarptı ve onu kırdı.

Çoban yaptığına üzüldü, pişman oldu. Efendisinin buna çok kızacağını düşünerek keçiye,

– Boynuzunu isteyerek kırmadım, özür dilerim. Ne olur bu konuda efendime bir şey söyleme, diye yalvardı.

Keçi, çobanın bu aptalca yalvarmasına karşı şöyle cevap verdi:

– Sen ne aptal bir adamsın. Ben söylemesem bile boynuzum söyleyecek.

SUSAYAN TİLKİLER

Gün boyu av peşinde koşan tilkiler susayınca bir ırmağın başına toplanmışlar. Suyun berraklığı ve yüzlerine vuran serinliği onların susuzluğunu daha da artırmış. Fakat ırmak çok deli akıyormuş. Kimse suya yaklaşıp da bir yudum su içmeye cesaret edemiyormuş. Susuzluktan nerede ise öleceklermiş. Herkes birbirine cesaret vermeye çalışıyor fakat kimse cesaret edip de suya yanaşamıyormuş.

Neden sonra içlerinden birinin kabadayılığı tutmuş ve tilkilerin önüne geçip onlara şöyle bir bakıp,

– Yazıklar olsun size, siz cesur tilki soyunun evlatları değil misiniz? Ne bu korkaklık? Bekledim ki, aranızdan bir yiğit çıksın. Ama nerede... Hepiniz korkak tavuk sürüsünden başka bir şey değilsiniz, demiş ve kendisinin onlar gibi korkak olmadığını göstermek için suya atlamış.

Akıntı onu aldığı gibi ırmağın ortasına sürüklemiş.

Diğerleri kıyıdan seslenmişler:

– Bizi bırakıp da nereye gidiyorsun? Gel buraya da nereden tehlikesizce su içebiliriz, bari bize onu göster.

Kabadayılık taslayan tilki, bakmış kendisi için kurtuluş yok, yiğitlik gene bende kalsın diye el sallayarak,

– Hele biraz durun, şehirde bir işim var, birini göreceğim. Dönüşte uğrar, nereden su içeceğinizi gösteririm size, demiş.

TILKI İLE KÖPEK

Tilkinin biri, koyun sürüsünün arasına girmiş gözüne kestirdiği bir süt kuzusunu yakalayıp okşamaya başlamış. Hem okşuyor hem de sürünün dışına doğru çekiyormuş.

Durumu fark eden çoban köpeği tilkinin yanına yaklaşarak,

– Ne yapıyorsun burada, demiş.

Tilki,

– Hiç, bu kuzucağızı okşuyorum. Ne kadar sevimli değil mi? O da benden hoşlandı bak, kuzu kuzu oynuyoruz, demiş.

Köpek,

– Hemen bırak onu, şimdi elime alırsam seni, köpek okşaması nasıl olurmuş o zaman görürsün, diye hırlayınca tilki tabana kuvvet hemen tozu dumana katmış.

KOYUN POSTUNA BÜRÜNEN KURT

Günlerdir ağzına bir şey koymayan kurt, kırdan otlayan koyunları gözetliyormuş.

“Şunlardan birini nasıl yakalayabilirim?” diye düşünüyor ama çoban yüzünden bir türlü koyunlara yaklaşmıyormuş. Çünkü çoban koyunlardan hiç uzaklaşmıyor, devamlı etrafı kontrol ediyormuş.

Günün birinde kurt bir koyun postunu bulmuş. Sevinerek postu üzerine geçirmiş ve çobanın dikkatini çekmeden koyunların arasına katılmış. Onun kurt olduğunu koyunlar bile fark etmemiş. Kurt koyun postu ile koyunlar arasında gün boyu dolaşıp durmuş ve güneş batarken koyunlarla birlikte ağıla girmiş.

Kurt ağılda kendine bir ziyafet çekmeyi beklerken içeri çoban girmiş. Çoban da çok açmış. Koyunların arasına girip rastgele birini yakalayıp bıçakla kafasını kesmiş. Tesadüfe bakın ki çobanın koyun diye kafasını kestiği, koyun postuna bürünen kurtmuş.

KUZGUN VE KUĞU KUŞU

Kuzgunun biri kapkara rengini hiç beğenmiyor ve kuğunun beyazlığına özeniyordu. Sonunda dayanamayıp kuğu gibi olmaya karar verdi ve kuğuyu taklit etmeye başladı.

Karanlık ve tozlu ambar çatılarını bırakıp kuğunun yaşadığı göle gitti. Kuğu ne yaptıysa o da aynısını yapmaya çalıştı. Gün boyunca yıkandı. Ardından güneşe çıkıp güneşlenmeye başladı. Güneşin tüylerini beyazlatacağını düşünüyordu. Fakat kuzgun banyo yapmaya hiç alışkın değildi. Kuğu gibi gün boyu suda kalıp banyo yapınca üşüttü ve hasta oldu. Kısa bir süre sonra da öldü. Öldüğünde simsiyahtı.

BALIKÇI İLE KÜÇÜK BALIK

Balık tutmak için gün boyu suyun kenarında bekleyen adam, sonunda küçük de olsa bir balık yakalamış. Oltasına takılan bu küçük balığı kovasına atmak üzere iken balık dile gelip konuşmaya başlamış:

– Balıkçı amca, ne olur bana acı! Ben daha küçük bir balığıyım. Beni yemekle açlığını gideremezsin. Sana yalvarıyorum, ne olur beni bırak. Büyüyeyim, koca bir balık olayım o zaman gene beni yakalarsın.

Balıkçı, önce küçük balığa acır gibi olmuş, bırakmak istemiş ama bu fikrinden çabuk vazgeçmiş.

– Hayır hayır, olmaz, ben seni şimdi yakaladım. Ne diye tekrar suya bırakayım, ben budala mıyım? Hem seni suya bırakırsam benimle alay ederek şöyle söyleyeceğini biliyorum:

– Gel bakalım, bu sefer beni yakalayabilirsen yakala.

HIRSIZ VE KÖPEK

Köpek, hırsızın bahçe duvarına tırmandığını görünce duvar dibine geldi ve havlamaya başladı. Korkuya kapılan hırsız köpeği susturmak için uğraşırsa da köpek bir türlü susmadı.

Hırsız:

– Sesini çıkarma, diye fısıldadı, beni tanımadın mı? Ben senin sahibinin arkadaşıyım.

Fakat köpek havlamaya ve onu yakalamak için zıplamaya devam etti.

Hırsız bu kez de cebinden çıkardığı ekmek parçalarını çıkarıp köpeğe attı. Köpeğin susacağını sandı ama köpek susmadığı gibi hırsıza şöyle dedi:

– Hayır, hayır! Senin dost olmadığın, kapı varken duvardan girmeye çalışmandan belli. Hem böyle sebep-siz hediye dağıttığın için senin niyetinin kötü olduğunu daha iyi anlıyorum.

TILKI İLE KIRPI

Avcılardan kaçan bir tilki, kendisini dikenli çalılar arasına zor attı. Fakat her tarafına dikenler batıyor canı çok fena acıyordu. Kapana sıkışmış gibi bir tarafa kıpırdamıyordu.

Tilkinin bu durumunu gören yüzlerce sivri sinek de bir anda üzerine üşüşüp onun kanını emmeye başladılar.

O sırada kırdaki gezintiye çıkmış olan bir kirpi, tilkinin bu hâlini görünce ona acıdı ve yardım etmek istedi:

– Tilki kardeş, bu hâline çok üzüldüm. Sizi birazcık rahatlatmak için şu kan emici sinekleri kovayım mı?

Tilki, kirpiyi şaşkırtan şu cevabı verdi:

– Sakın dostum, onlara dokunmayınız!

Kirpi merakla,

– Ama niçin onları kovmamı istemiyorsunuz diye sordu.

Tilki şöyle dedi:

– Bana yardım etmek istediğiniz için size teşekkür

ederim. Bu sivrisinekler kanımı emecekleri kadar emdiler, karınlarını doyurdular. Şimdi siz onları kovarsanız tekrar bir sürü aç sivrisinek üzerime üşüşür ve bir damla bırakmayana kadar kanımı emerler.

TILKI Mİ KIBAR MAYMUN MU?

Tilki ile maymun beraber yolculuğa çıkmışlar. K s gibi gidecek değiller ya.

Bazen onun bunun taklidini yapıp gülüyorlar, bazen dedikodu yapıyorlar, bazen de tartışarak yol alıyorlarmış.

Söz dönüp dolaşıp kimin daha kibar olduğuna gelmiş.

Tilki demiş ben kibarım, maymun demiş ben senden kibarım. Sendin bendim derken yolları bir mezarlıktan geçiyormuş. Maymun bir sağına bakmış, bir soluna bakmış ve derin bir i çekmiş. Tilki merakla sormuş:

– Neden  yle i çektin?

Maymun,

– Neden i ekmeyeyim ki, şu gördüğün mezarlar yok mu; her birinin altında yatan, benim babamın ya kolesiydi ya da azatlısıydı, demiş.

Tilki, bıyık altından gülerek,

– At atabildiğin kadar. Biri kalkıp da yalanını ıkarcak değil ya, diye onunla alay etmiş.

HUYSUZ KADINLA KOCASI

Bir adamın huysuz mu huysuz bir karısı varmış. Bu kadın evde çalışanlara etmediğini bırakmamış. Kocası ne yaptıysa karısını bu kötü huyundan vazgeçirememiş. Adam,

– Acaba babasının evinde böyle miydi? Orada da ev halkına böyle mi eziyet ediyordu, diye düşünmeye başlamış.

Bir bahane bulup karısını babasının evine göndermiş. Birkaç gün sonra kadın kocasının yanına dönünce kocası sormuş:

– Babanın adamları seni nasıl karşıladılar?

Kadın,

– Çobanlarla sığırtmaçlar bana yan yan bakıyorlardı, demiş.

Bunun üzerine kocası ona şu karşılığı vermiş:

– Sabah karanlığında evden çıkıp akşama kadar dağlarda sürüleri otlatanlar sana yan yan baktıktan sonra, seni bütün gün görenler kim bilir nasıl bakıyorlardır.

ÇOBAN VE KEÇİLER

Çobanın biri fırtınalı bir kış gününde keçilerini bir mağaraya sürmek zorunda kalmış. Bu mağara yaban keçilerinin barınağıymış ve içeride kendi keçilerinden daha fazla yaban keçisi varmış.

Çoban bir şeyler düşünmüş ve yanındaki samanın hepsini yaban keçilerine yedirmiş, kendi keçilerini aç bırakmış. Aklınca fırtına dinip hava açılınca yaban keçilerini kendi ağılına götüreceğini hesap etmiş.

Kar kesildiği, fırtına durduğu zaman, kendi keçilerinin samanını yedirdiği yaban keçilerinin hepsi ormana kaçmış. Kendi keçilerinin tümü ise açlıktan ölmüş.

TAVUS KUŞU VE TURNA

Böbürlenerek ortalıkta dolaşan tavus kuşu, turna ile alay etmeye başlamış.

– Ben bir kral gibi süslüyüm. Altın ve menekşe renkleri de dâhil gökkuşağındaki bütün renklere sahibim. Senin ise bomboz kanatlarında ufacık bir renk bile yok. Sen ne biçim bir kuşsun, demiş.

Turna, onun böbürlenmesine aldırış bile etmemiş ve şöyle demiş:

– Doğru söylüyorsun, benim kanatlarımda hiç renk yok ama ben gökyüzüne uçup yıldızlarla şarkı söylerken sen yerde horoz gibi kabarıp gübrelüğün kuşları arasında o bet sesinle ciyak ciyak bağırıp dolaşıyorsun.

GEYİK YAVRUSU VE ANASI

Bir geyik ile yavrusu ormanda huzur içinde karnını doyuruyormuş. Birden ta uzaklardan avcı köpeklerinin sesi duyulmuş. Anne geyik başını kaldırarak gelen sesleri dinlemeye başlamış. Annesinin korkudan titrediğini gören yavru geyik,

– Anne, demiş, sen o köpeklerden daha büyüksün, hem onlardan daha hızlı koşuyorsun. Ayrıca kendini koruyacak kocaman kocaman, ağaç dalları gibi boynuzların var. Onlardan neden korkuyorsun?

Anne geyik,

– Haklısın yavrum, demiş ama ne yapayım ki bu köpek havlamasını işitir işitmez içime bir korku düşüyor ve tabanları yağlayıp kaçmaktan başka aklıma bir şey gelmiyor.

ÖVÜNEN ADAM

Adamın biri hiçbir spor dalında başarılı değilmiş ama övünmeyi de hiç bırakmıyormuş. Etrafındakiler, “Sen bir şey beceremezsin, en iyisi bırak bu işleri.” deyip dururlarmış.

Bir gün kendi şehrini terk edip başka yerlere gitmiş. Bir süre gezip dolaştıktan sonra geri gelmiş. Gelmiş ama işi daha da büyütmüş. “Şurada şunu yaptım, burada bunu...” diye başlamış övünmeye. Yine bir gün övünürken, “Halep’te bir atlayış yaptım, dünyanın en büyük atleti bile onun yarısı kadar atlayamaz. Ah, ah, oradan biri gelse de size anlatsa.” demiş.

Bu sözleri dinleyen biri kalkıp, “Be adam bu dediklerin doğru ise tanık göstermeye ne gerek var. Halep orada ise arşın burada, atla da görelim.” deyince övünge adam suspus olmuş.

KARINCA İLE TONUZLAN BÖCEĞİ

Karınca'nın biri, yazın tarla tarla dolaşıp kışın yemek için buğday, arpa topluyormuş. Hava da öyle sıcakmış ki... Biraz dinlenmek için buğday sapının gölgesine çökmüş. Bir de bakmış, karşısında tonuzlan böceği.

– Bu ne çalışma yahu, demiş. Baksana bütün hayvanlar işi gücü bırakmış keyfediyorlar. Sen de kızgın güneşin altında didinip duruyorsun. Biraz eğlensenel..

Karınca, onun bu alaylı sözlerine hiç karşılık vermemiş. Kalkmış, yarıda bıraktığı işine devam etmiş.

Sayılı zaman çabuk geçer derler. Yaz bitmiş, sonbahar, derken kış gelmiş. Karınca yaz boyunca yorulmuş ama ambarını da tıka basa yiyeceklerle doldurmuş. Kıştan hiç korkusu yokmuş.

Hayvanlar tarlalardan çekilip de ağıllara, ahırlara doldurulunca ortalıkta tezek de kalmamış. Yazdan kalanlar ise yağmurdan yaştan eriyip gitmiş. Yazın karınca ile alay eden tonuzlan böceğini almış bir düşünce. O

tarafa gitmiş yok, bu tarafa gitmiş yok. Hiçbir tarafta bir lokmacık yiyecek bulamamış. Çaresiz kalınca çekine çekine karıncaya gidip kapısına “tak tak” vurmuş.

Ne zaman sonra kapısını açan karınca elleri böğründe,

– Hayrola kardeş! Bu kışta kıyamette yolunu mu kaybettin, demiş. Tonuzlan böceği, karıncanın tavrına gücünmüş gücünmesine de çaresizlikten bir şey diyememiş. Yalvaran bir sesle,

– Tarlalarda yiyecek bir şey bulamadım, günlerdir açım da, diyerek karıncadan ödünç yiyecek istemiş.

Karınca,

– A tonuzlan böceği, ben çalışıp dururken benimle alay edeceğine sen de çalışsaydın, şimdi bu hâllere düşmez, azıksız kalmazdın, demiş.

KÖYLÜ İLE LEYLEK

Bir çiftçi, tarlasına ektiği tohumları kuşlardan bir türlü kurtaramamıştı. Hele turna kuşları en küçük fırsatta tarlaya üşüşüp tohumları talan ediyordu.

Çiftçi, sonunda bir tuzak kurdu ve gönül rahatlığı ile evine döndü.

Ertesi gün tarlayı kontrol için geldiğinde turnaların tuzğa yakalandığını gördü. İçlerinde bir de leylek vardı.

Leylek, kendisine şaşkın şaşkın bakan çiftçiye yalvarmaya başladı:

– Ne olur efendim, beni serbest bırakın, sizin tohumlarınızı yiyen ben değilim. Ben tohumlarınıza zarar veren böcekleri yiyorum. Yuvamda yolumu gözleyen yavrularım var. Sakın beni kötü zannetmeyin. Ben bile-rek kimseye zarar vermem.

Köylü, leyleğin sözlerini bitirmesine izin vermedi ve şöyle dedi:

– Söylediklerin doğru olabilir ama ben seni mısırlarımı yiyen kuşlarla birlikte yakaladım. Madem onlarla arkadaşlık ediyorsun sen de onlarla aynı kaderi paylaşacaksın.

ATMACA VE GÜVERCİNLER

Atmaca, etrafında bir sürü güvercin olduğu hâlde hiçbirini yakalayamıyordu. Ne zaman üzerlerine süzülse güvercinlerin her biri bir yere saklanıyordu.

Acaba gölgem mi beni ele veriyor diye düşündü ve bulutlu bir günü bekledi. Ama yine de bir güvercin yakalayamadı.

Açlıktan karnı zil çalan atmaca, son çare olarak hileye başvurmaya karar verdi.

Kurumuş bir ağacın tepesine konarak onlara şöyle seslendi:

– Güvercin kardeşlerim, her gün korku ve endişe içerisinde yaşıyorsunuz. Buna ben de çok üzülüyorum. Hâlbuki huzur ve güvenlik içerisinde yaşamanız sizin de hakkınız. Bunu istemez misiniz?

Güvercinler hep bir ağızdan guğuldayarak,

– İstemez miyiz, elbette isteriz, diye karşılık verdiler.

Atmaca,

– Öyleyse size bir teklifim var. Eğer beni kendinize

kral seçerseniz göklerin hâkimi ben olduğumdan size kimse dokunamaz.

Saf güvercinler, atmacanın gerçekten kendilerini düşündüğüne inanarak onu kendilerine kral seçtiler.

Fakat atmaca krallık tahtına oturur oturmaz, her gün akşam yemeklerinde kendine bir güvercin ikram edileceği buyruğunu yayınladı.

CAHİL İLE KİTAP

Cahilin birine bir kitap miras kalır.

Cahil kitabı ne yapsın? Evde boş yere kalabalık yapıyor, diye kitabı alır ve yol üzerindeki kitapçıya götürür.

Bir cahilin elinde böyle değerli bir kitap olduğuna kitapçı da şaşırır. “Bu kitabı nasıl ucuza elde ederim?” diye düşünürken cahil hemen söze girer ve der ki: “Bu kitabı sana vereyim, sen bana üç beş kuruş ver. O benim daha çok işime yarar.”

TILKI VE BÖĞÜRTLEN AĞACI

Köpeklerden kaçan tilki, hiç düşünmeden böğürtlenlerin içine daldı ve böğürtlenlerin sık ve dikenli dalları arasına saklandı.

Köpekler beni burada bulamaz diye sevinirken dikenlerden biri tilkinin ayağına battı. Tilki can acısıyla böğürtlene çıkıştı:

– Yaptığını beğendin mi? Buraya beni koruyasın diye geldim, sen ise ayağıma diken batırıyorsun.

Bu söz üzerine böğürtlen, “Bir dakika tilki bey!” diye sözünü kesti. “Aslında benim size kızmam gerekir. Buraya, kuyruğunuz bacaklarınızın arasında korkuyla sığındınız. Sizi buraya ben çağırmadım. Hem siz benim dikenlerim olduğunu bilmiyor musunuz? Köpekler buraya gelse bile dikenlerden size bir şey yapamayacağını da biliyorsunuz. Bütün bunlara rağmen bana teşekkür edeceğinize ayağınıza batan dikenin hesabını bana mı soruyorsunuz? Dilerim bir daha buraya sığınmadan köpekler sizi yakalar.” diyerek tilkiyi azarladı.

Böğürtlenin bu sözleri üzerine tilki, ayağındaki yarayı yalayarak mahcup bir şekilde oradan uzaklaştı.

TOPALLAYAN EŞEK VE KURT

EŞeğin biri çayırda otliyormuŐ. Bakmış uzaktan bir kurt geliyor. Kasa kaçamayacak, kurt mutlaka ona yetiŐecek. Hemen aklına bir kurnazlık gelmiş; başlamış topallamaya.

Kurt yaklaşmış,

– Ne oldu sana, diye sormuş.

EŞek,

– Hiç sorma dostum, bir çitten geçiyordum ayağına diken battı. Canım oyle acıyor ki, diye karşılık vermiş.

Kurt oŐnce aldırmamış, eşeğin etini düŐündükçe ağzı sulanmıŐ.

EŞek,

– Anladım senin niyetini ama bari Şu dikenini çıkar da ağzına batmasın, demiş.

Kurt bu söze kanmıŐ ve gidip eşeğin arka ayağını kaldırıp dikenini aramaya başlamış. O ararken, eşek, tam kurdun ağzını nişan almış ve bir tekme savurmuŐ ki demeye grn.

Kurt neye uğradığını anlamamış, gözünün önünde yıldızlar uçuşmaya başlamış. Dişleri boncuk boncuk ağzına yığılmış. Acı ile kıvrılırken,

– Oh olsun bana, demiş. Ben babamdan kasaplık öğ-rendim, ne diye doktorluğa kalkışıyorum ki !

DUVAR İLE ÇİVİ

Duvar bir sabretmiş iki sabretmiş, belki bu sondur diye ses çıkarmamış ama boşuna, çiviler durmadan duvarı delip canını acıtıyormuş.

Sonunda duvar dayanamamış ve çiviye çıkışmış:

– Ben sana ne kötülük ettim de beni delip canımı acıtıyorsun?

Çivi suçlanmış ama ne yapsın? Kendini şöyle savunmuş:

– Benim seninle bir alışverişim yok. Görmüyor musun, beni de arkamdan itiyorlar.

TAŞ TUTAN BALIKÇILAR

Balıkçılar, kocaman bir çökme ağı denize salıp kayıklarının arkasında sürüklüyorlarmış. Çökme ağ ağırlaşınca sevinmişler.

Neşe ile ağı kumsala çekip de açtıklarında içinde birkaç tane balıkla irili ufaklı bir yığın taş çıktığını görmüşler. Çok üzülmüşler. Üzüntüleri fazla balık tutamadıklarından değil de sevinçlerinin kursaklarında kalmasındanmış.

Aralarındaki yaşlı, görmüş geçirmiş bir balıkçı arkadaşlarını şöyle teselli etmiş:

– Arkadaşlar, niye böyle üzülüp duruyorsunuz? Üzüntü sevincin kardeşiymiş. Bunlar birbirinden hiç ayrılmazlarmış. Biz çok şeyler hayal edip sevindik, ölçüyü kaçırdık. Elbette bu aşırı sevincin ardından başımıza bir şey gelecekti.

DEVEDİKENİNİ YİYEN EŞEK

Çiftçinin biri hasat zamanı, tarlada çalışan işçilerine devamlı yiyecek götürüyormuş. Üzerine yiyecekleri yüklediği eşeği, gide gele yolu ezberlemiş. Yine bir gün, yiyecek götüreceksen acele bir işi çıkmış. “Nasıl olsa eşeğim yolu biliyor.” diye onu yola salıvermiş.

Eşek kendi hâlinde yolda giderken etraftaki yemyeşil dikenleri görmüş ve “Aman Allah’ım bu ne güzel yiyecekler! Daha önce ben bunları niye görmemişim?” demiş ve dikenlerin içine dalmış.

Dikenleri şapur şapur yerken bir taraftan da şöyle mırıldanıyormuş:

– Sırtımda çeşit çeşit yiyecek var. Bunlar kaç aç gözlü insanı doyurur ve mutlu eder. Hâlbuki benim için hiçbir önemi yok. Ama şu dikenli otlar bana en güzel yemeklerden de lezzetlidir.

ÜZÜM BAĞININ DİKENLİ ÇİTLERİ

Akılsız bir gence babasından bir üzüm bağı miras kaldı. Babasının cenazesi kalkar kalkmaz çiftlikteki görevlileri çağırarak bağın etrafındaki dikenli çalılıarın sökülüp atılmasını istedi. Adam eskiden beri bu çalılardan hoşlanmıyor ama babasından çekindiği için sesini çıkaramıyordu. Ona göre dikenler hem üzüm vermiyor hem de yer kaplıyordu.

Çiftlik çalışanları onu bu isteğinden vazgeçirmek istedilerse de yeni sahip, “Artık bu çiftliğin sahibi benim, size de ne oluyor?” diye onları azarladı. Adam, sonunda bağın etrafındaki dikenli yeşillikleri söküp attırdı.

Duvar vazifesi gören bu dikenli yeşillikler sökülüp atılınca üzüm bağını koruyan bir engel kalmadı. Kısa zamanda da bağ insan ve hayvanların hücumuna uğradı ve ortada bağ diye bir şey kalmadı.

YALANCININ MUMU

Çobanın biri, köyün koyunlarını her gün kırlara götürüp otlatıyormuş. Devamlı aynı şeyleri yapmaktan canı çok sıkılmış ve değişiklik olsun diye aklınca bir oyun tezgâhlamış. Yalancıktan, “Kurt geliyor, kurt geliyor!” diye bağırarak köye doğru koşmaya başlamış. Bu sesi duyan köylüler hemen sopalarına sarılarak kurdu yakalamak için kırlara koşmuşlar. Fakat ortalıkta kurt murt yokmuş, koyunlar da kıpır kıpır otuyorlarmış.

Köylülerin telaşla oraya buraya koşmaları çobanın hoşuna gitmiş. Onun bu yalanları öyle inandırıcı imiş ki aynı oyunu iki defa daha tekrarlayarak köylüleri kandırmış.

Aldatıldıklarını gören köylüler çobana kızıp geri dönüyorlarmış. Çoban her defasında, “Koca koca adamları nasıl da aldatıyorum.” diye onlarla alay ediyormuş.

Günün birinde gerçekten sürüye kurt gelmiş. Telaşa kapılan çoban ne yapacağını bilememiş ve “Kurt geliyor, kurt geliyor!” diye köye doğru koşup yardım istemiş. Ama bu defa ona kimse inanmamış, kurt da koyunların çoğunu paramparça edip öldürmüştü.

KUŞÇU İLE KEKLİK

Kuşçunun birine akşam geç vakitte bir misafir gelmiş. Kuşçu bakmış evde ikram edilecek bir şey yok, misafire karşı ayıp olacak. O an gözüne kafesteki keklük ilişmiş ve “Hiç olmazsa keklığı kesivereyim.” demiş.

Keklik, sahibinin niyetini anlayınca dile gelip, “Senin bu yaptığına nankörlük derler. Benim az mı iyiliğimi gördün? Ben ötüp ötüp tuzağına keklükleri çağırmadım mı? Senin onları yakalamana yardım etmedim mi?” diye merhamet dilenmiş.

Bunun üzerine kuşçu, “Dediklerin doğru ama ben sana ne diye acıyayım? Kendin ağzınla söylüyorsun. Senin kendi soyuna bile hayrın yok. Onları hile ile çağırıp bana yakalatıyorsun.” diye karşılık vermiş.

YILAN İLE YENGEÇ

Bir yengeç ile yılan aynı yerde yaşıyorlarmış. Yengeç yılanla iyi geçinmek istediğinden ona hiç dokunmuyormuş. Fakat yılanın öyle iyi geçinmeye pek niyeti yokmuş. “Bir fırsatını bulsam da şu yengeci soksam.” diye düşünüyormuş. Yengeç yılanı karşı hep uyanık duruyormuş.

Yengeç bir gün yılanı dostluk teklif etmiş, “Bırak şu huyunu sen de doğru ol, birlikte güven içinde yaşayalım.” demiş ama yılanı dinletememiş. Yılan düşmanca davranışlarına devam edip yengeci sokmak için fırsat kollamaya devam etmiş. Bakmış ki olacak gibi değil, yılan bir gün kendisini sokacak; yılanın uyumasını beklemiş ve onu boğazından sokmuş. Yılan bir iki çırpınıp kıvrıldıktan sonra olduğu yere dümdüz uzanmış.

Yengeç yılanın bu hâline üzülmüş ama ne yapsın? Yılanı yaklaşıp şöyle demiş:

– Bundan sonra istediğin kadar doğru ol, iş işten geçti bir kere. Beni dinleyip de önceden doğruluğa özenseydin canından olmazdın.

DAĞ FARE DOĞURDU

Başı bulutlar ile yarışan ulu bir dağ, günün birinde derin derin inlemeye başlamış.

Yer sarsılıp koca koca kayalar havaya fırlayınca dağın doğum yapmak üzere olduğu anlaşılıymış. Halk uzaklara kaçıp kendilerine emin bir yer bulduktan sonra merak içinde, “Bu yüce dağ ne yapacak?” diye beklemeye başlamış.

Sonunda gökyüzü kararmış, dağın çıkardığı sesler gittikçe daha korkunç bir hâl almış.

Ardından öncekilerden daha büyük bir sarsıntı olmuş. Yer, denizde fırtınaya kapılmış bir kayak gibi sallanmış. Ardından dağın tepesinde kocaman bir yarık açılmış.

Halk korkudan ne yapacağını bilememiş. Bazıları diz çöküp dua etmeye başlamış. Bazıları da düşüp bayılmış. Bir kısmı da ne olacak diye gözlerini dağın tepesinden ayırmadan merakla beklemeye başlamış. Sonunda homurtular, gürlemeler, inlemeler, sarsıntılar durmuş. Etrafı derin bir sessizlik kaplamış. En sonunda dağın tepesindeki o korkunç yarıktan küçücük bir fare çıkmış.

Yani dağ fare doğurmuş.

EMANET İLE ANT

Adamın biri, bir dostuna emanet para bırakmış. Aradan epey bir zaman geçip de parasını istemeye gittiğinde emaneti alan adam,

– Yanılıyorsun, sen bana para mara vermedin, diye inkâr etmiş. Verdiydin, vermediydin derken bu iki dost kavga etmeye başlamışlar. Sonunda para sahibi,

– Yargıç önüne gidelim, orada ant içer misin, demiş.

Diğeri bu teklifi kabul etmiş ama içine de bir korku düşmüş. O gün kalkmış, iyice düşünmek için köyünün yolunu tutmuş. Şehrin kapısından çıkarken topal bir adama rastlamış, adam elinde sopası zor yürüyormuş. İnkârcı adam,

– Sen kimsin, nereye gidiyorsun, diye sormuş.

Topal,

– Bana Ant derler, yalan yere ant içenleri cezalandırmaya gidiyorum, diye karşılık vermiş.

İnkârcı adam bunu duyunca,

– Peki sen bir çıktığın şehre bir daha kaç yıl sonra dönersin, diye sormuş.

Topal,

– Kırk yıl sonra dönerim ya, bazen otuz yılda döndüğüm de olur, diye karşılık vermiş. Bunun üzerine inkârcının hiç korkusu kalmamış:

– Ohoo, aradan kırk yıl, bilemedin otuz yıl geçtikten sonra kim öle kim kala, diye mırıldanmış. Ertesi gün yargıcın karşısına çıktığında büyük bir rahatlıkla,

– Hayır, bu dostum bana iftira atıyor. Para filan vermedi, diyerek ant içmiş. Yemin etmiş yani. Yargıç onu suçsuz bulmuş ve serbest bırakmış. İnkârcı “Bu iş de halloldu.” diye keyifli keyifli ıslık çalarak evine giderken Ant karşısına dikilmiş, hemen yakasından tutup uçurma yuvarlamak üzereymiş ki adam korku ile sormuş;

– Hani sen en aşağı otuz yılda gelirim, diyordun?

Bunun üzerine Ant,

– Canımı pek sıkkan olursa ben hemen o günde gelirim, demiş ve adama cezasını o anda vermiş.

BABA İLE KIZLARI

Bir adamın iki kızı varmış. Yetişip evlenme çağına geldiklerinde kızın birini bahçivana diğerini de çömlekçiye vermiş. Aradan uzun bir zaman geçince adam kızlarını özlemiş. Bir gün kalkmış büyük kızına; bahçivanın karısına misafir gitmiş.

– Nasılsınız işleriniz yolunda mı, diye sormuş. Kızı,

– Çok şükür babacığım bir eksiğimiz yok, Allah bol yağmur verir de bostanımız sulanırsa başka bir dileğimiz kalmaz, demiş.

Oradan ayrıldıktan sonra da küçük kızının yanına gitmiş. Hani çömlekçiye verdiği kızının yanına,

– Sen nasılsın kızım? Hâliniz vaktiniz nasıl, işleriniz yolunda mı, diye sormuş.

Kız da,

– Ne olsun babacığım, idare edip gidiyoruz. Havaalar sıcak olur da çömleklerimiz kurursa Allah'tan başka bir dileğimiz kalmaz, diye karşılık vermiş.

Bunun üzerine adam,

– A kızım! Ablan yağmur yağsın diye dua eder, sen yağmasın diye dua edersin; ben hanginizin duasına “âmin” diyeyim, demiş.

KABAK KAFALI ŞÖVALYE

Bir zamanlar gür saçlı, yakışıklı bir şövalye varmış. Sık sık aynaya bakar, her geçen gün dökülen saçlarını gördükçe üzülürmüş. Çünkü saçları ona çok yakıştırmış. Sonunda gür ve sık saçları dökülmüş, tepesi tamamen açılmış.

Yakışıklılığını kaybettiren kabak kafasını örtmek için güzel bir takma saç satın alarak başına takmış.

Şövalye, bir gün av partisi düzenleyerek bütün arkadaşlarını davet etmiş. O gün en gösterişli üniformasını giymiş ve başını da o güzel takma saçıyla örtmüş. Eski yakışıklı hâline döndüğü için çok sevinçliymiş.

Olacak bu ya, aniden kuvvetli bir rüzgâr çıkmış ve şövalyenin başındaki takma saçı alıp götürmüştü.

Onun bu hâlini gören arkadaşları kahkahalarla gülmeye başlamışlar. Ama şövalye olgun bir insanmış, kendi hâline kendi de gülmeye başlamış ve şöyle demiş:

– Ben daha kendi saçımı başımda tutmayı beceremezken başkalarının saçını nasıl tutabilirim?

TİLKİ VE ODUNCU

Bir tilki, peşine düşen köpeklerden kurtulmak için saatlerce koşuyordu. Çok yorulmuştu. Kulübesinin önünde odun kesmekle meşgul bir oduncuyu görünce ona yaklaştı ve yalvarmaya başladı,

– Ne olur efendim, beni kulübenizde saklayınız. Köpekler peşimde, avcılar beni öldürecekler.

Oduncu, kapıyı açtı ve tilki de bir köşeye saklandı. Köpekler ve avcılar hemen ardından yetiştiler,

– Buralarda bir tilki gördünüz mü, diye sordular.

Adam,

– Hayır, dedi, sabahtan beri burada odun kesiyorum fakat hiçbir tilki görmedim.

Oduncu böyle söylüyordu ancak bir taraftan da parmağı ile tilkinin saklandığı yeri işaret ediyordu.

Avcılar oduncunun eline bakmadıkları için söylediklerine inanıp köpekleri ile oradan uzaklaştılar.

Tilki, tehlike geçer geçmez saklandığı yerden çıktı ve

oduncuya teŖekkür etmeden gitmeye baŖladı.

Oduncu, tilkinin önüne geçerek,

– Bir dakika arkadaş, dedi, hayatını kurtaran ev sahibine bir kelime de olsa teŖekkür etmeyecek misin?

Bunun üzerine tilki, oduncuya anlamlı bir şekilde bakarak şöyle karşılık verdi:

– Elbette teŖekkür edecektim ama dilinle olduğu kadar parmaklarınla da namuslu biri olsaydın, sana teŖekkür etmek benim boynumun borcuydu.

PİNTİ

Pintinin biri, elinde ne var ne yoksa hepsini altınla değiştirmiş, onu da götürüp gizlice bir yere gömmüş.

Her gün gelir toprağı kazar ve altınlarını bir müddet seyrettikten sonra tekrar gömermiş. Akıllı altınlarından bir an olsun gitmezmiş. Bir gün böyle beş gün böyle, hep aynı şeyi yaparmış. Sonunda adamın biri onu uzaktan görmüş ve ne yaptığını merak etmiş. Pinti gittikten sonra toprağı kazarak altınları alıp yerine taş parçaları koymuş.

Ertesi gün pinti gelip toprağı tekrar kazmış bir de bakmış ki altınlar yok. Dövünüp ağlamaya, saçını başını yormaya başlamış.

Tesadüfen oradan biri geçiyormuş. Pintinin dövünüp ağladığını görünce merak edip yanına yaklaşmış,

– Ne ağlıyorsun, diye sormuş. Pinti, olanları anlatınca adam ona şöyle demiş:

- Bu kadar ağlayıp dövünmen boşuna. Senin altının ha varmış ha yokmuş. Toprağın altındaki altınlardan sana ne fayda. Senin için altınla taşın bir farkı mı var. Anlaşıyor ki sen altının varken de onun bir hayrını görmüyormuşsun.

KÖPEK İLE TAVŞAN

Bir av köpeği yakaladığı tavşanı bir ısırıyor bir yalıyormuş. Tavşan olup bitenden bir şey anlamamış ve can acısıyla sormuş:

– Bu nasıl iştir bir türlü anlayamadım. Ya ısırmayı bırak ya öpmeyi bırak da dost musun düşman mısın, anlayayım.

KABAK KAFALI ADAM VE SİNEK

Sıcak bir yaz günüyümüŝ. Kabak kafalı bir adam yor-
gunluktan yol kenarına çömelmiş, dinleniyormuş.
Nereden çıktığı belli olmayan bir sinek adamın yanı
başında vızıldamaya başlamış ve sonunda kafasına kon-
muş. Adam eli ile onu uzaklaştırmaya çalışmış ama si-
nek dolanıp tekrar adamın kafasına gelmiş. Adam sine-
ği uzaklaştırdıkça o dönüp dönüp adamın saçsız başına
konuyormuş.

Sonunda adam kızmış ve sineği öldürmek için var
gücü ile elini kafasına vurmuş. Sinek yine kurtulmuş fa-
kat adamın kafası yediği şamardan dolayı iyice acımış.

Olacak bu ya; sinek dönüp dolaşp yine adamın ka-
fasına konunca adam, sineği küçük gören bir eda ile
şöyle demiş:

– Pis sinek, senin seviyene ineceğimi sanıyorsan
yanılıyorsun.

ASLAN, AYI VE TILKI

Aslan ile ayı dağda dolaşırken bir geyik leşi bulmuşlar.

Her ikisi de çok açmış, geyikten ilk parçayı daha evvel koparmak için dostluklarını bir kenara bırakıp kavgaya tutuşmuşlar. Kavga öyle uzamış öyle uzamış ki her ikisinin de vücutlarında parçalanmadık yer kalmamış. Sonunda yorgunluktan otların üzerine yığılıp kalmışlar.

Saklandığı yerden onların kavgasını izleyen bir tilki, ayı ile aslanın bu hâlde iken kendine bir şey yapamayacaklarını anlayınca yanlarına yaklaşmış ve onların şaşkın bakışları arasında ikisine de teşekkür etmeden geyik leşini alıp oradan uzaklaşmış.

İNSANIN KARNI VE DİĞER ORGANLARI

Daha önceleri uyum içinde çalışan bazı vücut organları kendi aralarında anlaşmazlığa düşmüşler.

Eller, dişler ve ağız bir araya gelip mideye karşı birlikte hareket etmeye karar vermişler. Çünkü kendileri sabah-tan akşama kadar çalıştıkları hâlde mide bir şey yapmıyor, hep onların emeklerini yiyip tüketiyormuş. Bundan sonra midenin hiçbir isteği yerine getirilmeyecekmış. Eller yiyecekleri ağza götürmeyecek, ağız onları kabul etmeyecek, dişler de çiğnemeyecekmış.

Fakat hiç düşünmedikleri bir şey ortaya çıkmış. Anlaşan organlar, mideyi aç bırakmaya başladıktan sonra mide ile birlikte vücudun diğer organları hastalanmaya ve çürümeye başlamış. Bir süre sonra boykotçu organlarda da halsizlik ve hastalıklar başlayınca yanlış bir karar aldıklarını anlamışlar. Çünkü her organın birbirinin yardımına ihtiyacı varmış. Yaratılışın gereği buymuş. Nasıl ki mide onların yardımı olmadan hayatını devam ettiremezse, onlar da mide olmadan görevlerini yapamazlarmış.

DÜŞMANDAN KAÇMANIN YOLLARI

Bir gün tilki yeni arkadaş olduğu kediye öğünerek çok akıllı ve çok kurnaz olduğunu anlatıyormuş,
– Ben çok kurnaz bir hayvanım biliyor musun, demiş. Örneğin benim için düşmanlarımdan kurtulmanın en az yüz yolu var.

Kedi,

– Ne kadar ilginç, bunlardan bazılarını bilmeyi çok isterdim, diye iç çekmiş.

Tilki,

– Üzülme kedi arkadaş, boş bir vaktimde kurnazlıklarımıdan kolay olan bazılarını sana öğretirim, diye böbürlenmiş.

Tilki sözünü daha yeni bitirmişken uzaktan köpek havlamaları gelmiş.

Sesler buldukları tarafa doğru geliyormuş. Kedi hemen oradaki ağaçlardan birine tırmanarak yaprakların arasına saklanmış ve aşağıdaki tilkiye seslenmiş:

- Benim bildiğim tek kurnazlık buydu, sen şimdi bildiğin yüz kurnazlıktan hangisini kullanacaksın?

Tilki, hangi kurnazlığı kullanacağına karar verememiş. O ara köpekler de iyice yaklaşmışlar. Sonunda kaçmaktan başka çaresi olmadığını anlayıp yerinden fırlamışsa da köpeklerden kurtulamamış. Bildiği onca hile ve kurnazlık hayatını kurtaramamış.

KURT İLE ÇOBAN

Bir kurt, sürüyü idare etmeye çalışıyor, dağlanları topluyormuş. Çoban merak etmiş, kurt ne yapacak diye tüfeği elinde kurdu izlemeye başlamış. Kurt koyunlara bir kötülük etmiyormuş. Hatta onlara çoban köpeklerinden de nazik davranıyormuş. Çoban, “Bu kurt hiç de kötü hayvana benzemiyor. Onda fırsat kollayan bir düşman hâli yok. Bıraksan koyunları bekleyecek.” diye düşünmüş.

Kurda bir güvenmiş bir güvenmiş ki sonunda koyunları kurda emanet edip kasabaya işini yapmaya gitmiş.

Kurdun istediği de buymuş. Çobansız sürüyü bulunca bir başından girip öteki başından çıkmış.

Çoban akşam kasabadan dönüp de koyunlarının çoğunun ölmüş olduğunu görünce başlamış dövünmeye:

– Oh olsun sana! Ne demeye kalktın da koyunlarını kurda emanet ettin.

SIVRİSİNEK VE BOĞA

Aptal bir sivrisinek, boğanın başı üzerinde vızıldayıp duruyormuş. Sonunda hayvanın boynuzuna konmuş.

– Affedersiniz boğa bey, sizi rahatsız etmiyorum ya, demiş, eğer size yük oluyorsam çekinmeden söyleyin hemen gideyim.

Boğa hafifçe gülümseyerek cevap vermiş:

– Rica ederim, siz hiç rahatınızı bozmayın.

Sivrisinek,

– Hani size yük olmayayım, çekinir de söyleyemezsiniz diye belirttim, demiş.

Bu söz üzerine boğa şöyle demiş:

– Sizin gitmenizle orada kalmanızın benim için bir farkı yok. Aslında ben boynuzuma konuştuğunuzun farkında bile değildim.

TAVŞAN VE ARKADAŞLARI

Tavşan, kırdaki hayvanların hepsi ile arkadaştı. Bütün hayvanların kendisini sevdiğini düşünüyordu ve bu nedenle de onlardan ne isterse seve seve yapacaklarına inanıyordu.

Bir gün köpeklerin kendisine doğru geldiklerini gördü. Önceleri köpek gördüğünde korkusundan kaçacak delik arayan tavşan bu sefer kaçmadı. Arkadaşlarının kendisine yardım edeceklerini düşündü. Kendi kendine, “Neden kaçacaktım ki! Kime gitsem bana yardım eder.” dedi ve yakında otlayan ata yaklaşarak ona,

– Beni korumak için sırtına alır mısın, dedi

At üzülerek şöyle dedi:

– Senin için her şeyi yaparım ama şimdi sahibim için yapmam gereken çok önemli bir işim var, hem senin gibi sevimli bir arkadaşına herkes yardım eder.

Tavşan bu sefer boğaya yaklaştı ve ona da aynı şeyi söyledi fakat boğanın da acele işi vardı,

- Sevgili dostum tavşan, biliyorsun senin için yapamayacağım şey yoktur lakin şu an çok önemli bir işim var. Bak yakın dostumuz keçi az ötede otluyor, ona bir gidiver olur mu, diye tavşanı keçiye yolladı.

İşin tuhaflığına bakın ki böyle bir zamanda herkesin işi vardı. Keçinin de işi varmış.

Tavşancık son umut, eşeğin yanına koştu. O da çok işinin olduğunu, yardım edemeyeceği için üzüldüğünü söyledi. Bu ara köpekler de iyice yaklaşmıştı.

Kurtuluşun başkalarının yardımı ile olamayacağını anlayan tavşan son çare olarak var gücü ile kaçmaya başladı ve köpeklerden kurtuldu.

EŞEK VE EFENDİLERİ

E őeđin biri, sahibinin kendisini çok alıŐtırdıđından Őikâyet ediyordu. Sonunda dayanamadı ve reisine baŐvurarak kendisine yeni bir efendi bulmasını rica etti.

Reis, őeđin nankörlüğüne kızdıysa da onu bir ömllekçinin yanına verdi.

Yenisi eskisini aratırmıŐ derler ya, işte öyle, yeni sahibi őeđi öncekinden çok çalıŐtırmaya başladı.

Őek, yüzsüzlük edip tekrar reise yalvardı:

– Ne olur efendimiz, bana yeni bir sahip ver!

Efendi, őeđin isteğini geri çevirmedi ve bu sefer onu dericiye verdi.

Őek, birkaç gün sonra dericinin önceki sahiplerinden de kötü biri olduğunu anladı.

Derin bir üzüntüye kapılarak kendi kendisine Şöyle dertlendi:

“Ah benim aptal kafam, keŐke ilk sahibimin yanından ayrılmasaydım. Őimdiki, beni öncekilerden daha fazla çalıŐtırdıđı gibi ben öldükten sonra da derimi yüzecek.”

KURT İLE KOCAKARI

Kurt, yiyecek bulma umuduyla çiftliğin etrafında dolaşıyordu. Evin penceresinden gelen ışığı görünce yavaşça pencereye yaklaştı ve içeriye baktı. Yaşlı bir kadın kucağındaki çocuğa,

– Eğer ağlamaya devam edersen seni pencerenin dışındaki kurda atacağım, diye kızdı.

Kurt, kadının bu sözlerini işitince ağzı sulandı ve kendi kendine şöyle mırıldandı:

– Bugün herhâlde benim şanslı günüm, çocuğun ağlamasına bakılırsa yiyeceğimin pencereden gelmesi için hiç de çok beklemeyeceğim.

Kurt büyük bir umutla beklemeye başladı. Fakat bir süre sonra çocuk sustu. Kurt, çocuğun ağlaması için bildiği bütün duaları okudu.

Hava gittikçe soğudu ve neredeyse sabah olmak üzereydi. Bir ara umudunu yitirmişti ki çocuk yeniden ağlamaya başladı. Yaşlı kadın kucağındaki çocukla pencereye doğru geldi. Onları gören kurt tekrar pencereye

yaklaştı. Ağız sulanmaya, kuyruğu sevinçten süpürge gibi sağa sola gidip gelmeye başladı. Kadın, kurdu fark edince hızla pencereyi kapadı ve köpekleri kişkileyerek kurdun peşine saldı.

Kurt gün boyunca yiyecek bir şey bulamadığı gibi sabaha kadar da soğukta kalmıştı. Köpekler peşinde, var gücüyle ormana kaçarken kendi kendine şöyle mırıldandı:

“Ne acayip insanlar, önce ne diyorlar sonra ne yapıyorlar. Artık her işittiğime inanmayacağım, bu bana iyi bir ders olsun.”

KURTLAR, KOYUNLAR VE KOÇ

Kurtlar, hep çoban köpeklerinin korkusundan aç kalıyorlarmış. Onlar olmasa gevrek etli, mis kokulu koyun ve kuzuları yakalayıp zahmetsizce karınlarını doyuracaklarmış.

Kendi aralarında yaptıkları bir toplantıdan sonra koyunlara elçi göndermeye karar vermişler. Başlarındaki köpek kendilerine verilirse artık aralarının bozulmayacağını ve herkesin barış içerisinde yaşayacağını söylemişler.

Koyun kısmı biraz saf olurmuş. Bu güzel teklifi hemen kabul etmişler. Kurtların elçisi sevinç içinde vedalaşmaya hazırlanırken arkalarında duran yaşlı bir koç, öne çıkmış ve kurtların elçisine şöyle demiş:

– Başımızda köpekler varken bile ben rahat otlayamıyorum, köpek olmayınca neye varır benim hâlim. Size güvenip de bizi koruyan köpekleri tatlı ama yalan sözlerinize feda edemeyiz.

BİR DEMET SOPA

Yaşlı bir adamın üç oğlu vardı. Fakat bunlar devamlı aralarında kavga ediyorlardı.

Baba bir gün onları yanına çağırıldı. Odanın ortasında bağlanmış bir demet sopa duruyordu.

Oğullarına sopa demetini göstererek,

– Hadi bakalım, sıra ile her biriniz bu demeti kırmaya çalışın, dedi.

Çocuklar sırayla var güçleri ile demeti kırmaya çalıştırsa da bir türlü kıramadılar.

Baba bu sefer sopa demetini çözdü ve çocuklarına şöyle dedi:

– Hadi bakalım evlatlarım, bu sopaları teker teker kırın.

Çocuklar, “Bunları kırmaktan kolay ne var?” diyerek sopaların hepsini kolayca kırdılar.

Bunun üzerine yaşlı ve akıllı baba çocuklarına şu öğüdü verdi:

- İŖŖte evlatlarım, birlik olur da el ele alıŖırsanız sizi kimse parçalayamaz. Ama siz birbirinize dűŖer de aranızda kavgaya tutuŖursanız gűleriniz dađılır ve dűŖmanlarınız sizi teker teker yok eder.

YARASA

Yarasanın biri gelincik yuvasına dadanıvermiş. Gelincik yuvasına yiyecek depoluyor fakat o gidince yarasa tepeden bir dalış yapıp yiyecekleri aldığı gibi kaçıyormuş. Bir gün böyle beş gün böyle. Gelincik bakmış bu hırsızlığın sonu gelmiyor, düşünüp taşınmış ve hırsız yakalamak için bir tuzak kurmuş. Akşam olup da yorgun argın evine döndüğünde bir de bakmış tuzakta bir canlı var. Yaklaşıp bakmış bir kuş.

– Ne diye alın terimi çalyorsun? Zaten bütün kuşlardan nefret ediyorum. Kiminizin gözü hayatımızda kiminizin ise malımızda. Şimdi sana bir ceza vereyim de gör!

Yarasa hemen itiraz etmiş:

– Siz karıştırdınız galiba. Ben komşunuz fareyim. Farelerin, gelinciklerin yiyeceklerini çaldıkları hiç duyulmuş bir şey midir? Şöyle bir geçiyordum, uğrayıp selam vermek istedim. Ben ne bileyim sizin tuzak kurduğunuzu.

Gelinciğin kafası karışmış,

– Madem kuş değilsiniz o kanatlarınız ne peki, diye sormuş.

Yarasa gülmüş:

– Aman efendim, o kanat değil, pelerin. Havalar çok soğuk geçtiği için üşütmeyeyim diye üzerime alıyorum. Hem siz kuşların böyle kulakları olduğunu, sizin gibi dişleri bulunduğunu hiç gördünüz mü?

Gelincik düşünmüş, yarasanın dedikleri doğru imiş.

– Neyse, bir yanlışlık olmuş. Bir daha ziyaretime gelince kapımı tıklatın lütfen, demiş ve yarasayı serbest bırakmış.

Yarasa bu, aç kalacak değil ya, bu sefer de başka gelinciğin yuvasına dadanmış. Bir gün böyle iki gün böyle derken sonunda yakayı ele vermiş.

Gelincik, akşam yuvasına geldiğinde tuzağa bir farenin yakalandığını görmüş. Fareye bağırıp çağırmaya başlamış:

– Siz hep böylesiniz işte. Biz kazanıyoruz siz çalışırsunuz, sana bir ceza vereyim de gör!

Yarasa hemen itiraz etmiş:

– Aman efendim, siz beni farelerle karıştırdınız. Ben fare değilim, kuşum.

Gelincik:

– Onu sen gel de benim külahıma anlat. Hem sen kuşsan o kulaklar o dişler ne peki?

Yarasa,

– Bakın bakalım, sizin dişlerinize ve kulaklarınıza benziyor mu? Tanrı'nın işine karışmak olur mu? Bazı kuş türlerini böyle yaratmış. Biz genellikle kurtçuklarla besleniriz. Böyle dişler olmasa ağaç kabuklarını nasıl kavlatır da kurtçukları çıkarırız? Böyle kulaklar olmasa derinden gelen sesleri nasıl duyabiliriz?

Gelincik, yarasanın söylediklerinde hiç de mantıksızlık görmemiş. Yarasa, gelinciğin kafasının iyice karıştığını anlayınca sözüne devam etmiş:

– Siz beni farelere benzettiğiniz için böyle söylüyorsunuz. Kuşların, gelinciklerin yiyeceklerini çaldıkları hiç görülmüş mü?

Gelincik:

– Madem kuşsun, öyleyse kanatların hani?

Yarasa tuzağın içinde kanatlarını açabildiği kadar açmış.

Gelincik:

– Mademki kuşsun uç da görelim, demiş ve yarasayı tuzaktan çıkarmış.

Yarasa bu fırsatı kaçırmamış,

– Elbette efendim, demiş ve kanatlarını çırparak uçuvermiş.

TILKI İLE TAVUK

Tilki yatmadan önce bir şeyler yemek istedi ve dışarı çıktı. Bir kümesin yanından geçerken kapı aralığından şöyle içeri baktı, aman Allah'ım, bir de ne görsün; semiz bir tavuk.

Fakat tavuk tilkinin erişemeyeceği bir yere tünemişti.

Kendi kendine, "Hadi bakalım tilki efendi, işte burada kafanı kullan." dedi. Biraz düşündükten sonra kendine şöyle bir çeki düzen verip tavuğa seslendi:

– Merhaba tavukların prensesi. Sizinle uzun zamandır görüşmedik değil mi?

Tavuk cevap vermedi. Uykusunu kaçırdığı için ona biraz da kızdı.

Tilki:

– Dostumuz horoz, son günlerde sizin büyük bir rahatsızlık geçirdiğinizi söyledi. Bilseniz ne kadar üzül-düm. Duyar duymaz durumunuzu sormaya geldim. Gerçekten yüzünüz sapsarı, eğer aşağı inerseniz nabzınızı ölçmek, dilinize bakmak isterim. Korkarım hâliniz hiç de iyi değil.

Tavuk,

– Tilki dostum, dedi, gerçekten Şimdiye kadar sizin böylesine açık kalpli konuştuğunuzu görmemiŐtim. Buradan aşağı iner ve yanınıza gelirse durumum gerçekten kötü olur. Korkarım o zaman hayatımı da kaybederim.

KÖKNAR İLE BÖĞÜRTLEN

Köknar ile böğürtlen tartışıyorlarmış. Köknar övünerek,

– Senin ne özelliğin var da benimle boy ölçüşmeye kalkıyorsun? Bak ben ne alımlıyım. Boyum neredeyse göklere ulaşacak. Tapınakların çatılarını, büyük konakları ve gemileri hep benden yaparlar. Ben neredeyim sen neredesin, demiş.

Köknar böyle övününce böğürtlen,

– Gurur senin aklını başından almış olmalı. Sen tereyi de baltayı da unutuyorsun galiba, yoksa sen de benim gibi bir böğürtlen olmayı isterdin, diye karşılık vermiş.

KURT VE GÖLGESİ

Güneş batmak üzereydi. Kurdun biri ıssız bir yerde dolaşırken kendi gölgesini fark etti. Gölgesine hayret ve sevinçle bakıp kendi kendine şöyle söylendi:

“Aman Allah’ım, ben ne kadar büyümüşüm!”

Gölgesini aslan ile kıyasladı ve kendisinin aslandan daha büyük olduğunu düşündü.

“Neden daha önce bu kadar büyük olduğumu fark etmedim ki? Şimdiye kadar aslandan boşuna korkmuşum. Artık aslan benden korksun.” dedi ve kendisini hayvanların kralı ilan etmeye karar verdi.

Kurt, bu şekilde güzel hayallere dalmış iken karşısına kocaman bir aslan çıktı. Kendisinin aslandan daha büyük olduğuna inandığı için aslana tepeden şöyle bir baktı, “Hiç de büyük değilmiş.” diye mırıldandı. Eskiden olduğu gibi korkup kaçmadı.

Aslan dağları inleten bir kükremlerle üzerine atıldığında artık iş işten geçmişti. Kurdun son sözü şu oldu:

“Kendi ölümümü kendi elimle hazırladım.”

KURBAĞA VE AKREP

Bir gün akrep suyun karşı tarafına geçecekti. Fakat yüzme bilmiyordu. Karşıya nasıl geçirim diye kara kara düşünürken sazların arasında güneşleyen kurbağayı gördü ve ona yalvardı:

– Kurbağa kardeş, ne olur beni sırtına alıp karşıya geçiriver. Bilirsin ben yüzme bilmem.

Kurbağa onun yalvarmalarına dayanamadı ve akrebi sırtına alıp karşı tarafa doğru yüzmeye başladı. Fakat suyun ortasına gelince akrep kurbağayı zehirli iğnesi ile sokuverdi.

Kurbağa can havliyle bağırdı:

– Ne yapıyorsun? İyilik edene böyle mi davranılır?

Akrep arsızca cevap verdi:

– Ne yapayım, huyum böyle, sokmadan edemiyorum.

Bu söz üzerine kurbağa hemen suya daldı boğulmak üzere olan akrebe:

– Sen de benim kusuruma bakma, benim de huyum suya dalmak.

TAVŞAN VE KÖPEK

Karnı acıkan bir köpek çalılar arasında gezinen tavşanı görünce üzerine atılıp onu yakalamak istedi. Fakat tavşan yerinden bir ok gibi fırlayıp çalılıklar arasında kaybolup gitti.

Avını kaçıran köpek üzgün bir şekilde evine dönerken yakındaki bir çoban onunla alay etmeye başladı,

– Hah hah ha, sen de amma avcıymışsın. Senin onda birin kadar küçük bir hayvanı yakalayamadın, yazıklar olsun sana.

Köpek durdu ve kendisiyle alay eden çobana şöyle karşılık verdi:

– Beni iyi dinle çoban kardeş. Senin düşünemediğin bir şey var; ben sadece karnımı doyurmak için onu kovaladım, o ise canını kurtarmak için kaçtı.

AT İLE ASKER

Savaş çıkınca köylünün biri atına binip savaşa gitmiş. Savaşta kendisiyle her türlü zahmete katlanan, kendisini tehlikelerden koruyan atına çok iyi bakmış, her gün bol bol yemlemiş.

Savaş bitip de köyüne döndüğünde hayvanı adi işlerde kullanıp ağır yükler taşıtmış. Arpasını da kesip sadece önüne saman koymuş.

Gel zaman git zaman, savaş yeniden başlayınca adam tekrar silahlarını kuşanıp atına atlamış. Ama atın artık bırakın koşmayı yürüyecek hâli yokmuş. Her adımda sendeleyip düşüyormuş.

Adam,

- Ne oldu sana atım, bu hâlin ne, diye sorunca at,
- Onu sen daha iyi biliyorsun. Sen artık git de piyade ol. Ben attım, sen beni eşeğe çevirdin, artık eşeği at edemezsin ki, demiş.

KÖLE VE ASLAN

Bir zamanlar zalim bir adamın bir kölesi vardı. Adam köleye çok kötülük ediyordu. Zavallı köle sonunda kaçmaya karar verdi ve bir fırsatını bularak ormana kaçtı.

Köle çaresiz ve korku içerisinde ormanda dolaşırken bir aslana rastladı. Ne yapacağını bilemedi. Korkudan dizleri titriyordu. Kaçmayı düşündü ama mümkün değildi. O an aslanın ağılıyormuş gibi sesler çıkardığını, inlediğini fark etti.

Köle biraz cesaretlenip ona azıcık yaklaşınca aslanın ayağının kan içinde olduğunu gördü.

Aslan acındırıcı bir sesle kanlar içerisindeki pençesini uzattı. Pençesine büyük bir diken girmiş ve etini parçalamıştı.

Köle, cesaretini toplayarak dikenini aslanın pençesinden çıkardı ve gömleğinden yırttığı bir parça bez ile yarayı sardı.

Aslanın inlemesi durmuştu. Minnettarlığını göstermek için köleye sarılıp bir köpek gibi ellerini yalamaya başladı.

Daha sonra köleyi kendi inine götürdü. Aslanın yarası kısa zamanda iyileşti ve her gün ormana çıkıp avlanmaya başladı. Köle artık onun efendisi olmuştu. Her fırsatta ona minnettarlığını gösteriyor ve en güzel yiyecekleri getiriyordu.

Berber avlandıkları bir gün avcılar ikisini de yakaladılar ve saraya götürdüler.

Aslana uzun bir süre yiyecek verilmeyecek, sonra da köle aslanın önüne bırakılacaktı.

O gün bütün şehir halkı meydana dolmuştu. Bu büyük bir gösteri olacaktı. İmparator, şehrin ileri gelenleri erkenden localardaki yerlerini almışlardı. Kendileri için büyük bir gösteri olacağı kesindi.

Önce günlerdir aç bırakılan aslan getirildi. Kafesten çıkarılır çıkarılmaz etrafa saldırıp gökleri inleyen kükremeleriyle yüreklere korku saldı. Hemen arkasından köle getirildi ve imparator locasının önünde zincirleri çözüldü.

Halkın coşkun tezahüratları arasında aslan kükreyerek avına doğru yürüdü. Fakat kölenin önüne gelince efendisini tanıdı ve kucaklarcasına ona sarıldı.

Herkes şaşırıp kaldı. Aslanın bir anda avına saldırıp onu parçalayacağını bekliyorlardı. Bekledikleri olmadı.

İmparator böyle bir manzarayı ilk defa görmüştü. Merak içinde kölenin huzuruna getirilmesini emretti.

İmparator, saygıyla önünde eğilen köleye kim olduğunu sordu. Köle başından geçenleri bir bir anlattı. Onun hikâyesi imparatoru ve yanındakileri çok etkiledi.

Sonunda imparator köleyi azat etti, aslanın da kendi özgür hayatını yaşaması için yeniden ormana bırakılmasını emretti.

EŞEĞİN GÖLGESİ

Bir köylü kasabaya gitmek için bir eşek kiraladı. Mevsim yaz, hava da oldukça sıcaktı.

Köylü eşekte, sahibi de eşeğin yanında uzun bir süre yol aldılar.

Güneş, öğle üzeri tepelerine iyice dikilince güneşe dayanamayan köylü eşekten indi, biraz dinlenmek ve serinlemek için eşeğin gölgesine çömeldi.

İşte ne olduysa o zaman oldu. Eşeğin sahibi köylünün kolundan çekerek onu gölgeden uzaklaştırmak istedi. Köylü:

– Ne oluyor be adam, neden beni gölgeden çekiyorsun?

Eşeğin sahibi:

– Olmaz öyle şey, eşek benim gölge de benim.

Köylü hiddetle bağırdı:

– Ne münasebet, ben senin eşeğini yol boyunca kiralamadım mı?

Eşğin sahibi:

– Evet ama sen sadece eşği kiraladın, gölgesini değil.

Onlar böyle benimdi senindi diye anlamsızca kavga ederlerken eşği unutmuşlardı. Eşek de bu fırsattan faydalanarak oradan kaçıp gözden kayboldu.

İKİ KÖPEK

Bir adamın iki köpeği varmış. Birini ava alıştırmış, diğerini de evine bekçi etmiş. Av köpeği gün boyunca av peşinde yorulmuş. Bu yetmiyormuş gibi bir de yakaladığı avdan, sahibi evde yan gelip yatan köpeğe bir iki parça et verirmiş.

Av köpeği sahibinin bu hareketinden pek hoşlanmazmış.

– Ben koşuyorum, yoruluyorum, kendimi tehlikeye atıp avı yakalıyorum; o ise evde rahat rahat yatıp getirdiklerimi yiyor, diye kızıyormuş.

Yine böyle bir gün, sahibi yakalanan avdan ev köpeğine de verince av köpeği dayanamamış ve ona şöyle çıkmış:

– Ne oluyor be arkadaşım! Hep ben koşup yoruluyorum, zahmeti ben çekiyorum; sen evde rahat rahat yatıp benim getirdiklerimi yyorsun.

Ev köpeği,

– Bana ne çatıyorsun? Sen git de onu sahibime söyle. Beni böyle çalıştırmayıp hazır yemeye alıştırın o, diye kendini savunmuş.